

Když je muž osamělý, ještě víc než jiní lidé touží po lásce a náklonnosti, skutečném přátelství i zábavě.

A já jsem osamělý byl!

Pravděpodobně jsem byl tím nejosamělejším mužem v hvězdokupě M-13, jejíž slunce a planety podle všeho patřily jenom mně.

Žil jsem sám uprostřed několika miliard Arkonidanů a asi pěti set tisíc Pozemšťanů, kterým jsem ze svého postavení Imperátora Gonozala VIII. a absolutního vládce nad hvězdnou říší povolil přístup na planety Arkonu.

Stal jsem se zajatcem protokolů a ceremonií. Bylo pro mě velice složité promluvit si s Pozemšťany a se svými návštěvníky jako normální člověk.

Byl jsem přece imperátor! A jako takový jsem se musel chovat - jak mi neustále zdůrazňoval můj ceremoniář Drautherb. Pořád mluvil o zdrženlivém chování, které má mít reprezentativní charakter, a já jsem mu nerozuměl. Nicméně on trval na svém, že velký Imperátor musí neustále vystupovat reprezentativně, především v zájmu impéria, aby si cizí civilizace nedovolovaly.

Já bych mnohem raději vystupoval skromně a bez velkých pomp. Ale nebylo mi to nic platné. Během uplynulých tisíciletí se zvyklosti kolem ceremonií natolik zažily, že jsem neměl šanci.

Zpočátku jsem se snažil plout proti proudu, ale už jsem to vzdal. Kdybych měl po ruce dostatek duševně aktivních Arkonidanů, změna tohoto stavu by byla pravděpodobně možná. Pak bych železným koštětem vymetl dekadentní šrot strnulého způsobu myšlení, ale takhle jsem byl odkázán jenom na několik málo Pozemšťanů, a ti měli většinou své vlastní problémy.

Ke všem těmhle směšným osobním problémům se přidružovalo permanentní nebezpečí. Několikrát se mě pokusili odstranit, dokonce mě chtěli i zavraždit: Nenáviděli mě! Já, starý arkonidský admirál Atlan z vládnoucího rodu Gonozalů jsem byl stejně obávaný jako nepopulární. Dávno jsem si sám sobě přiznal, že jsem víc Pozemšťan, než Arkonidan. Mí skuteční přátelé žili dvaatřicet tisíc světelných let daleko odtud, ve sluneční soustavě Země. Mým nejbližším přítelem byl Perry Rhodan, První Administrátor Sluneční říše. To kvůli němu, kvůli jeho lidem a snad i kvůli sobě jsem neviděl důvod, proč by Země měla být kolonizována. Kromě toho jsem velmi dobře věděl, že arkonidská říše ve skutečnosti už dávno překročila svůj vrchol.

Nyní jsem zase jednou požádal Perryho Rhodana o pomoc. Naposledy to bylo přede dvěma měsíci. Neznámé mocnosti napadly jak arkonidskou říši, tak Zemi. Stalo se to pomocí neobvyklých prostředků, což mi však opětovně dokázalo, že nekonečná namyšlenost většiny Arkonidanů na vlastní úroveň je prostě hloupá.

Nakonec jsem měl docela radost, že právě Perry Rhodan, kterého mnozí Arkonidané nadále považovali za pouhého barbara, mohl prokázat, že nejsme nic víc, než zdegenerovaní potomci velkého národa, který existoval už před dvaceti tisíci lety.

Tohle byla skutečnost, kterou jsem se dozvěděl přede dvěma měsíci. Má pozice Imperátora se tím stala ještě zodpovědnější a důležitější.

Stalo se něco, o čem se nám Arkonidanům ještě nikdy ani nesnilo. V centru Mléčné dráhy existoval národ, který se k nám choval stejně povýšeně, jako jsme se my chovali k jiným civilizacím. Perry Rhodan si toho také všiml a nezapomněl mě na to upozornit.

Ovšem nikterak mi tím neublížil. Zato ostatní Arkonidané zbledli. Myšlenka, že nás naši předci neberou vážně, nýbrž nás považují za zdegenerované kolonisty, byla děsivá.

Tohle představovalo v kostce situaci na krystalické planetě arkonidské říše ve chvíli, kdy na Imperátorův kosmodrom klesala velká loď Pozemšťanů IRONDUKE, poháněná lineárními agregáty.

Nebe vypadalo jako když hoří. Bílé slunce Arkonu ještě více zbledlo pod září trysek osmisetmetrového obra, který přistával na kovoplastikovou plochu kosmodromu.

IRONDUKE byla bojovou lodí Pozemšťanů třídy STARDUST. Na první pohled se nikterak nelišila od podobných lodí tohoto typu, ovšem přesto jsem věděl, že mohutná kulovitá slupka ukrývá stroje a pohonné agregáty, jaké na Arkonu nemají obdoby.

Rhodan mi prostřednictvím hyperspojové vysílačky v krátkosti sdělil, že se tu poprvé objeví s lineárním křižníkem vyšší třídy. Nazval jej IRONDUKE, „ocelový kníže“! Toto označení mi připomenulo moje dlouhé putování dějinami Země. Na hrudi mi nadále pulzoval malý aktivátor buněk, který mi umožňoval žít po dlouhá tisíciletí a zůstat zdravý. Jak dlouho tento stav ale ještě potrvá? Kdy vlastně udeří moje poslední hodinka?

Sledoval jsem přistávací manévr IRONDUKE a cítil jsem se přitom všelijak.

Moji úředníci a pomocníci se poschovávali za pancéřovými stěnami, na rozlehlém prostranství jsem zůstal stát jenom já. Pocítil jsem horkou vlnu vzduchu, vyvolanou přistáním a uvolněním velice silného energetického ochranného štítu lodi.

Naslouchal jsem tichému bzučení miniaturního reaktoru umístěného na zádech pod pláštěm. Po odraženém útoku Akonanů, jak byli nazváni Předarkonidané, neboli naši předci, jsem se definitivně rozhodl neustále s sebou nosit individuální projektor. Mohl jsem kdykoli aktivovat osobní energetický ochranný štít. Měl jsem příliš mnoho nepřátel,

a když chtěli zaútočit, nebrali ohled na nic a používali všemožné prostředky. Patřil jsem k několika málo mužům v galaktických dějinách, kteří se ve dne v noci museli obávat o život.

Zrovna minulý týden se mě pokoušeli zabít přeprogramovaným bojovým robotem palácové strážce.

Nemohl jsem a nechtěl jsem chápat, proč se pořád někdo tak tvrdošíjně snaží odstranit mne z cesty. Tady vždy žili velmi cílevědomí Arkonidané, ale když jsem se ohlédl za dějinami Velkého Impéria, takových vražedníků se objevilo jenom minimum.

Od chvíle, kdy se můj národ dozvěděl, že jsme pravděpodobně pouze potomci národa, který je ještě starší a mnohem mocnější než Arkonidané, se patrně vytvořily všelijaké skupiny hnutí odporu. Pravděpodobně neměly jasný cíl, možná se soustředily pouze na odstranění Imperátora. Ovšem já jsem nepomýšlel na to, abych se sklonil před jejich snahami.

Tlaková vlna mne minula. Nastal klid. Pohonné agregáty IRONDUKE zhasly.

Můj malý pejsek Moku zaštěkal a skočil mi do náruče. Zarazil se však o můj ochranný štít, zavyl, několikrát sklouzl prdkými pohyby nohou a spadl k zemi.

Moku byl boxer, byl to dárek od Rhodana. Poslal mi toto zvířátko kurýrní lodí s doprovodným psaním, ve kterém stálo, že láska a věrnost pozemského psa je upřímnější a cennější než obdiv statisíců Arkonidanů.

Moku ještě pořád žebrel. Asi věděl, kdo s tou velkou lodí přiletěl: Nemohl jsem se podívat do jeho mokrých psích očí, aniž bych dostal chuť dezaktivovat ochranný štít.

Rychle jsem se rozhlédl. Daleko vpředu stálo v řadě pět set bojových robotů. Přirozeně, že První Administrátor spřátelené velmoci musel být přijat se všemi vojenskými poctami.

Nastoupil i strážní regiment tříokých Naatů.

Těsně za mnou se sdružili dvořané a asi tucet důstojníků flotily.

Jak jsem znal Perryho Rhodana, všechnu tuhle pompu a nádheru ze vzácných kovů, vyznamenání, lesklých látek a třpytivých ozdob bude brát na vědomí pouze krátkým pokrčením čela. Já osobně jsem ho ještě nikdy neviděl jinak, než jenom v obyčejné kombinéze, kterou nosí letci pod skafandrem.

Moku zavyl a mně to málem zlomilo srdce. Ani arkonidský imperátor se nemohl bezcitně dívat do toužebně prosících očí takového zvířete.

„Tak pojd‘,“ řekl jsem a vypnul ochranný štít.

Moku ke mně okamžitě přiskočil a vletěl mi do náruče. Bylo to příjemné - neskutečně příjemné, takový projev upřímné a nevyumělkované náklonnosti. Rozpřáhl jsem ruce, abych vzal pejska do náruče a vtom se těsně kolem mě prohnal žhavý výboj energie, až mi to na prsou sežehlo plastická vlákna obleku.

Zbraňový paprsek brutálně vytrhl pejska z mé náruče a odmrštil ho daleko stranou, kde s ním bezohledně praštil o zem. Pejsek se už ani nehnul. Musel být okamžitě mrtev. Rozzlobeně jsem se ohlédl. Zároveň jsem levačkou udeřil do tlačítka aktivace svého ochranného štítu, který mě neprodleně obklopil.

„Lloyde!“ zařval jsem rozzlobeně.

Fellmer Lloyd, mutant speciální jednotky Pozemšťanů, ještě svíral v ruce paprskomet. Bezvýrazně se na mě díval. Lloyd byl teprve před čtyřmi týdny určen jako moje osobní ochrana. A nyní po mně střílel!

Střílel po mně? Nebo ne?

Okamžitě še ozval logický sektor mého mozku.

Blázně! Že by tě nezasáhl při téhle vzdálenosti a při tvé výšce?

Něco mi došlo a tak jsem nechal ruku se zbraní bezděčně klesnout.

Fellmer Lloyd, svalnatý tmavovlasý muž, se na mě podíval a pak řekl: „Prosím o prominutí, pane. Všiml jsem si toho maličkého trnu teprve ve chvíli, když se Moku chystal skočit.“

„Trn? Jaký trn?“ vykřikl jsem.

„Je to tak, pane. Dobře jsem znal myšlenkové impulzy toho pejska. Ale když vyskočil z letounu vašeho obslužného robota, zaregistroval jsem v jeho mozečku bolest a ještě něco, čemu jsem nerozuměl. To zvíře bylo zoufalé. Něco se s ním stalo. Okamžitě se k vám rozběhlo, jako by vám chtělo vyprávět o svém trápení. S tím ale někdo počítal, pane! Neznámý také věděl, jakým způsobem vás přinutit, abyste deaktivoval ochranný štít. Chvilí jsem váhal, pane. Věřte mi, že to jinak nešlo. Musel jsem střílet.“

Stál jsem tam jako omráčený. Očima jsem pátral po příslušnících svého doprovodu. Někteří důstojníci tasili zbraně, ale nyní znejistěli a schovávali je zpět.

„Jaký trn?“ zeptal jsem se tiše. „Co tím myslíte?“

Blížili se návštěvníci. V čele kráčel Perry Rhodan. I když mne varovaly impulzy extramozku, vypnul jsem znovu svůj individuální ochranný energetický štít. Zároveň jsem pohlédl na Lloyd. Nebe ti budiž milostivo, jestli mi chceš nějak ublížit!

Vyкроčil jsem ke svému pejskovi. Poklekl jsem k němu. Vedle mě se objevil Lloyd. Opatrně vzal do rukou nezraněnou psí hlavu a rozevřel tlamu: Pak ještě opatrněji odsunul jazyk a pak jsem to viděl sám.

Pod jazykem pejska byl umístěn trn, dlouhý jako prst a špičatý jako jehla. Někdo mu jej tam přilepil biologickým lepidlem. Šlo o stejný druh bioplastu, jaký se v medicíně používal k zalepování pooperačních ran místo šití.

Kdyby mne Moku pozdravil stejným způsobem jako vždycky, to znamená, že by mi olízl tvář, bezesporu by mě zranila špička toho trnu. Vytřeštěně jsem zíral na zákeřnou vražednou zbraň. Někdo si skutečně dal záležet.

„Budeme analyzovat jed, do kterého je namočena špička toho trnu, Atlane,“ řekl Fellmer.

„Vstaň, příteli. Lloyd musel opravdu střílet. To zvířátko musel někdo zastavit.“

Kdosi mne popadl za rameno a postavil mě na nohy. Když jsem se konečně ohlédl, spatřil jsem Rhodanovy šedé oči. Chladně a nepřátelsky se leskly, když však pohlédly na mou tvář, jejich výraz se změnil.

Perry Rhodan patřil k lidem, jejichž oči se umějí usmívat.

Jenom několik metrů za ním stálo třicet mužů speciálního komanda Pozemšťanů. Samí vysocí, trénovaní muži. Byl to onen typ mužů, kteří zničí tady na Arkonu scházeli. Nikde na mých planetách se nenašli vojáci jejich kvalit.

Podíval jsem se na mrtvé psí tělo. Podle arkonidských zákonů muselo být zpopelněno v termální komoře a potom rozptýleno. Na Arkonu jsme neměli, hřbitovy.

Fellmer Lloyd je zvedl a odnášel k mému čekajícímu kluzáku. Věděl jsem, že se o všechno postará.

„Bezesporu mi zachránil život,“ řekl jsem a pokoušel jsem se co nejrychleji zapomenout. Nechtěl jsem, aby mě ve snu pronásledovaly vyčítavé oči malého pejška.

Rhodan byl dostatečně taktický a měl natolik rád zvířata, že mi nekladl žádné zbytečné otázky. V tu chvíli se ozvala neskutečná hudba. Někdo se snažil přivítat Jeho Administrátorskou Excelenci Perryho Rhodana.

Jednotka robotských muzikantů, naprogramovaná asi na osm set hudebních kousků, vykročila, aby nás přivítala. Ozývaly se fanfáry, trumpety, bubny a píšťaly.

Zaklel jsem a křikl na ceremoniáře, aby toho nechal. Pohrozil jsem mu pěstí, nicméně tento dobře vyškolený dvořan se nenechal rušit.

Takže jsme přece jenom museli počkat, až nás horda muzikantů mine. Muži z jednotky Pozemšťanů na nás překvapeně zírali. Rhodan rezignoval a zaslutoval. Jeden plukovník, kterého jsem nikdy předtím neviděl, se pobaveně zašklebil. Poutal na sebe mou pozornost. Všiml jsem si, že je jinak rostlý než lidé. Byl vyšší a širší v ramenou. Musel mít neskutečnou sílu.

Rhodan si všiml mého pohledu.

„To je plukovník Jeffe Claudrin, kapitán lodi IRONDUKE,“ představil ho. „Narodil se na Epsalu.“

„Na Epsalu?“

„Je to kolonizovaná planeta s gravitací 2,1 g. Jeffe musí s sebou neustále nosit mikrogravitátor, který mu udržuje navyklou zemskou tíži jeho mateřské planety.“

Zvědavě jsem vykročil k tomu muži a podal jsem mu ruku. Kdosi tiše hvízdal. Prudce jsem se otočil a podíval se na prvního ceremoniáře, který byl pravděpodobně blízko nervovému zhroucení. Málem omdlel, že já, Imperátor hvězdné říše, podávám ruku obyčejnému plukovníkovi.

„Teší mě, pane,“ zahřímal plukovník. Musel jsem se pobaveně usmát: Oslovil mne pane. Nikoli Vaše Vznešenosti. To už můj ceremoniář určitě omdlel.

Claudrin byl zajímavý v mnoha ohledech. Byl živoucím důkazem podnikavého ducha Pozemšťanů, kteří se odvážili usadit na velkých planetách s vysokou gravitací, aby za pomoci kosmogenetických manipulací vytvořili národ, přizpůsobený novým podmínkám. Claudrin patřil k prvním lidem, kteří se narodili na planetě s gravitací 2,1 g.

Zamyšleně jsem pohlédl na Rhodana. Usmál jsem se. Byl to chabý úsměv. Cítil jsem se najednou unaveně a vyčerpaně. Tihle malí barbaři docílili více úspěchů, než mohlo být mnoha mým lidem příjemné.

Uplynulo teprve málo desetiletí, padesát devět let od chvíle, kdy jsem s Rhodanovou pomocí přemohl počítačového Regenta Arkonu a přeprogramoval ho. Od té doby jsem se stal vládcem Arkonu já.

Za těchto necelých šedesát let se Pozemšťanům podařilo vytvořit z kdysi slabé sluneční říše galaktickou velmoc.

Ještě dnes jsem si přesně vzpomínal na den, kdy proti Zemi zaútočili nehumanoidní Druufové. Tenkrát jsem vyslal svou flotilu a pomohl Zemi. Dneska už by to nebylo nutné.

Věděl jsem také, že pozemský Měsíc byl podle arkonidského vzoru přeměněn na vesmírnou loděnici. Možná, že výroba kosmických lodí na Měsíci už dosahovala stejných výsledků, jako loděnice na Arkonu II.

Podíval jsem se směrem k IRONDUKE, který bezesporu představoval novinku. Osm set metrů v průměru. Zajímalo by mě, kolik času lidé na Zemi potřebovali, než takovou loď postavili. Pravděpodobně jenom pár měsíců.

Jeffe Claudrin se mi zadíval do očí. Četl mé myšlenky. Rychle jsem se omluvil a s nejistým úsměvem jsem dodal: „Máte velmi krásnou loď, plukovníku. Můj kompliment.“ Claudrin se uklonil.

„Děkuji vám, pane. IRONDUKE má své kvality.“

Tomu jsem docela rád věřil. Už jenom tajuplný lineární pohon vesmírné lodi představoval malý zázrak. Probudila se ve mně technická zvědavost.

Rhodan ke mně přistoupil a řekl: „Tak, přežili jsme tu nejhorší hrůzu a unikli jsme i jedovatým pohledům tvých dvořanů. Já bych navrhoval, abychom si napříště takové přijetí odpustili. IRONDUKE je připraven ke startu. Rád bych se co nejdříve dozvěděl, co vlastně všechno zjistil počítačový Regent.“

Otočil jsem se a přísnými slovy se zbavil dvora. V duchu jsem se dábelsky radoval ze zděšených obličejů dvořanů, až Rhodan s úsměvem podotkl: „Vůbec se nedivím, že tě chtějí zabít, když se k nim takhle chováš.“

„Čert je vem,“ odpověděl jsem mu anglicky. „Ať si je vezme všechny. Mám na práci důležitější věci, než přijímat příslušníky pěti tisíc nejvznešenějších rodin Arkonu a odpovídat na jejich úklony.“

Nicméně můj ceremoniář se přece jenom nevzdal. Přistoupil až k Rhodanovi, uklonil se a řekl: „Vaše Vznešenosti, největší osobnosti naší společnosti čekají v nepopsatelné úctě na příchod Vaší Vznešenosti a Sluneční Excelence. Smím

Vaši Excelenci při všem respektu před Vaší Vznešeností upozornit, že situace na Arkonu I požaduje, aby se Vaše Vznešenost ukázala lidu? Myslím si...”

„Slyšel jste mé rozkazy.“

„Jeho Vznešenost jedná na základě mého přání,“ usmál se na něj Perry Rhodan. „Vyřídíte všem šlechticům Arkonu mé pozdravy. Politické události v Galaxii nutí mne a Jeho Vznešenost, abychom se vzdali potěšení z vašeho mistrovsky naaranžovaného přijetí. Jsem z toho velmi nešťastný, pane.“

Můj dvořan pochopil. Uklonil se znovu až k zemi a odspěchal. Společně s Rhodanem jsem rychle naskočil do kluzáku.

Přesně řečeno, byla pozemská loď IRONDUKE obrovskou elektrárnou, ve které využili každíčký kout. Legendární lineární pohonný agregát, který lidé převzali od Druufů a po pečlivém a dlouhotrvajícím výzkumu jej dokázali vyrobit sami, nebyl při krátkém přeletu ke třetí planetě soustavy Arkonu ani použit, takže jsem zatím nemohl lineární pohon vyzkoušet sám na vlastním těle.

IRONDUKE byla lodí budoucnosti. Její taktická bojová hodnota zdaleka převyšovala hodnoty jakékoliv jiné lodi. Navíc muži jako plukovník Jeffe Claudrin ztělesňovali typ kapitána, jehož schopnosti byly mimořádné.

Předností lineárního pohonu, pomocí kterého bylo možné letět mnohonásobkem rychlosti světla bez bolestné transice, byly nesporné.

Přistání na Arkonu III, na planetě průmyslu, jsem neuskutečnil tak docela nezištně.

Věděl jsem totiž už několik dní, jaké nebezpečí se vynořilo z hlubin galaktického centra. Jenom já jsem měl podklady, které mohly být pro Rhodana mimořádně důležité.

Čekal jsem, že za těchto okolností mi bude chtít sám od sebe prozradit tajemství lineárního pohonu. V duchu jsem si pohrával s myšlenkou, že celý průmyslový svět Arkonu budu muset přestavět, aby bylo možné vybavovat také naše lodě lineárními pohony.

Rhodan však o této záležitosti zatím mlčel. Nyní kladl důraz především na zjištění, odkud pocházel lid Arkonidanů, a jakým způsobem byl příbuzný s Akonany.

To se mi podařilo zjistit poté, co jsem aktivoval staré paměťové oblasti počítačového Regenta.

Poprvé v historii bylo Nearkonidanovi povoleno vstoupit do subarkonidských center:

Poprvé mohl někdo nezasvěcený navštívit Regenta.

I v tomto ohledu jsem hodil konvenční myšlení přes palubu.

Vždyť právě s Rhodanem jsme před šedesáti lety ovládli chladného a nemilosrdného počítačového Regenta. Nyní se Regent - neskutečně rozsáhlý a schopný počítač - stal mým hlavním mocenským nástrojem.

Rhodan mě požádal, aby si směl s sebou vzít jednoho z mutantů. Po chvíli váhání jsem souhlasil, přestože mi nebylo docela jasné, proč to chce.

Vzal si telekineta Tamu Jokidu. I on obdržel na planetě Poutník buňkovou sprchu, která mu umožnila nestárnout na dalších zhruba šedesát let. Takto vybavena byla většina mužů kolem Perryho Rhodana. Ale veškeré filozofické otázky ohledně prodlužování věku se přece týkaly i mne. Já jsem žil ze všech nejdéle - deset tisíc let - díky aktivátoru buněk.

Rhodan si odkašlal a vytrhl mě ze zamyšlení.

Těsně před námi se třpytil energetický ochranný zvon počítačového mozku. Dva kilometry za námi přistála loď IRONDUKE. Mohli jsme vykročit k robotské stráží a požádat jménem Imperátora o vstup k Regentovi.

Rhodan a Tama Jokida se zastavili. Mlčky se za mnou dívali. Věděli, že bezpečnostní zámky musejí nejdříve přijmout jejich individuální impulzy, zaregistrovat je a vést je dál.

Gigantický ochranný zvon se přede mnou rozestoupil. Vešel jsem dovnitř a aktivoval malou velitelskou vysílačku, umístěnou na levém zápěstí.

„Vítejte, Vaše Vznešenosti,“ ozval se chladný mechanický hlas Regenta. Takhle mě zdravil už zhruba šedesát let. „Tvým úkolem je vpustit Administrátora Sluneční říše a jeho průvodce. Připrav se na jejich přijetí a aktivuj povolení.“ Počítač si dal na čas. To obvykle nebylo zvykem.

„Tady bezpečnostní pojistka A-1, Vaše Vznešenosti,“ ozvalo se pak z neviditelných reproduktorů. „Naprogramování předků mě upozorňuje, abych cizince nevpuštěl, leda v případě, že by se tak mělo stát v zájmu hvězdné říše a že by nás k tomu donutily neústupné požadavky nastalé situace. Takové opatření je nutno řádně ozřejmit.“

Zalpal jsem po dechu. Tohle bylo něco docela nového! Opatrně jsem se ohlédl a učinil směrem k Rhodanovi gesto, aby se zastavil. Už se chystal překročit rudou linii. I on si všiml, že se strukturální škvíra v ochranném štítu pomalu uzavírá.

Rhodan okamžitě skočil zpátky. Kromě toho musel vidět, že znovu mluvím do malé vysílačky na předloktí.

„Imperátor bezpečnostní pojistce A-1,“ oznamoval jsem přísně. „Jednám v zájmu hvězdné říše. Mnou požadované údaje ve staré paměti prokazují, že se jedná o existenci Impéria. Rozpor se starými Prearkonidany, který je uložen pod

pojmem centrální válka se znovu objevil a stal se akutním. Akonane před dvěma měsíci zaútočili proti Velkému Impériu tím, že uzavřeli třetí planetu Arkonu do časového pole a posunuli její existenci o pět tisíc let zpátky, aby využili válečné touhy imperátora Metzata. Tehdy žijící Arkonidané se probudili do nového, nám nepochopitelného života. Staroarkonidská bojová flotila zaútočila proti Zemi. Odstranění neznámého nebezpečí nás vrátilo do normálního stavu. Požaduji proto údaje.“

„Jsou nám známy, Vaše Vznešenosti!“ potvrzovala bezpečnostní pojistka. „V jakém vztahu jste vy sám k cizincům, kteří mají přijít?“

Chvilku jsem horečnatě přemýšlel. Počítačového Regenta bylo možno přesvědčit pouze čistou logikou. Bylo by nesmyslné vysvětlovat, že se Rhodan chce podívat na prastaré záznamy. Musel jsem argumentovat přesvědčivěji.

„Degenerace dnešních Arkonidanů je také známa. Abychom se mohli ubránit útokům praotců, musí být použita zbraňová pomoc Sluneční říše: Jeho Administrátorská Excelence Perry Rhodan se musí o situaci přesvědčit osobně. Jeho průvodce působí jako adjutant s mimořádnými paranormálními schopnostmi.“

„Mohou být tyto schopnosti nasazeny v zájmu Hvězdné říše?“

Takže už jsem vyhrál. Krátce poté se znovu ohlásila pojistka A-1.

„Žádost Vaší Vznešenosti je závažná a proto se jí vychází vstříc s určitým omezením.“

„S jakým omezením?“

„Tak to určilo mé naprogramování, Vaše Vznešenosti. Nearkonidanům je povolen přístup do předváděcí komory číslo 7. Ostatní sektory počítačového Regenta nesmějí být cizinci navštíveny ani spatřeny. Jelikož jste hovořil o zbraňové pomoci, musím je pustit dál. Ovšem víc toho dovolit nesmím.“

Byl jsem rád, že jsem dostal alespoň tohle svolení. Proti své vůli jsem obdivoval moudrost mužů, kteří tento obří počítač stovky let nejdříve stavěli a potom programovali tak, aby vhodně fungoval i po dlouhých tisíciletích. Na nic nezapomněli! Dokonce ani můj život by nestál za zlamaný groš, kdybych se odvážil porušit Regentovy příkazy dané jeho programem a přivedl Rhodana dovnitř bez povolení.

Počkal jsem, až se otevře strukturální škvíra v energetickém štítu, vyšel jsem ven a přivolal Rhodana. Zároveň jsem cítil pichlavou bolest v zátylku. To se telepatie, kteří čekali na palubě IRONDUKE, snažili proniknout do obsahu mého vědomí, i když věděli, že je to proti mé vůli nemožné.

Dokázal jsem se totiž zablokovat pomocí svého extramozku tak, že jsem byl pro telepaty parapsychicky němý.

Kvůli nezdařenému pokusu jsem se nezlobil. Domníval jsem se, že je to práce myšoba Guckyho. Ten neměl respekt před nikým a před ničím.

Horší však bylo pomyšlení, že mutanti určitě nejednali bez patřičného rozkazu.

Samozřejmě, i já jsem byl věčně nedůvěřivý. Ovšem v tuto chvíli jsem se vzdal naděje, že bych se někdy mohl dozvědět, jak funguje nový lineární hyperpohon.

Potlačil jsem vzrůstající zlobu. Tenhle Pozemšťan byl velice tvrdý. Prošel nemilosrdnou školou. Život a vládnoucí poměry v Galaxii mu ukázaly, že nesmí nikdy nikomu věřit.

Zapnul jsem přenosnou vysílačku a ironicky řekl do mikrofону: „Díky za důkazy důvěry, barbare. Pokud mě slyší páni mutanti na IRONDUKE, pak vězte, že vaše paramentální čmuchání nemá žádný význam.“

Rhodan se uvolnil a zasmál se. Nemohl jsem se na něj zlobit. Byl pořád jenom Pozemšťan, který se víceméně identifikoval s celým lidstvem. Než by dopustil, aby se lidstvu stalo něco zlého, raději by se nechal roztrhat na kusy.

I on vzal do ruky vysílačku. „Měl jsi nějaké potíže? Jak to?“

„Bezpečnostní pojistka A-1!“

„Aha, chápu. To byla pro tebe novinka, ne?“

„Přesně tak.“

„Ještě že máš humor, Arkonidane! Můžeme dál?“

„Smíš do předváděcí komory číslo 7. To je všechno.“

„Aha, podle toho jich bude víc.“

„To lze předpokládat.“

Odzbrojujícím způsobem se zasmál. Společně s Tamou Jokidou pomalu vykročil. Když překročili rudou linii, oči mi náhle zvlhly. To bylo znamení hlubokého rozrušení. Jak se teď zachová Regent? Bylo by pro mě nepředstavitelné, kdyby Rhodan během této přátelské návštěvy zahynul. Zhluboka jsem si oddechl, když oba muži v pořádku prošli ochrannou zónou. Svému příteli Rhodanovi jsem všechno vysvětlil a skončil jsem slovy: „Nedělejte žádné hlouposti, naléhavě o to prosím. Ani vy, Tamo, byste si neměl pohrávat se svými telekinetickými vlohami. Máme co dělat s mamutím strojem, který neví, co je legrace.“

Rhodan navázal kontakt se službu konajícím důstojníkem na palubě IRONDUKE.

„Oukej, jdeme. Mí lidé jsou informováni. Kdyby se nám mělo něco stát, budou vědět, že to nebylo z tvójí zlé vůle.“ Myslel to vážně. Mlčky se odvrátil. Malá antigravová plošina nás odvezla k ploché ocelové kopuli, ze které ústil antigravový výtah. Všechna důležitá zařízení Počítačového Regenta byla zásadně umístěna hluboko pod povrchem planety. Rhodan a telekinet mne následovali. Šli za mnou ještě v hloubce dvou tisíc metrů, když jsme procházeli posledními pancéřovými vpustěmi.

Ocitli jsme se v labyrintu techniky, kterou by současní Arkonidané už nedokázali ovládat. Ani já bych nebyl schopen opravit případně porušené sektory.

Mí ctění předci, i když - vzato doslova - to pořád ještě byli jenom mí potomci, protože jsem se narodil o pět tisíc let před nimi, však mysleli na všechno. Regent se opravoval sám.

Speciální neozbrojený robot na nás čekal u předváděcí komory číslo 7, ocelová brána se otevřela a před námi se rozprostíral sál.

Kromě mohutných monitorů a podkovovitého programátorského pultu tam nebylo nic jiného vidět.

Před velkým monitorem stála pohodlná křesla, v nichž už kdysi, ale i během poslední doby, seděli velcí vědci a státníci arkonidských dějin.

Beze slov jsem na ta křesla ukázal. Představení bylo připraveno. A než jsem mohl zapnout přehrávání záznamu, řekl jsem: „Perry, tvé neočekávané proniknutí do Modré soustavy, což je pravděpodobně možné pouze díky lineární lodi, vyvolalo lavinu nejrůznějších událostí. Tvé informace jsou správné. Předarkonidané, správněji Akonané, jsou praotci tobě známých Arkonidanů, ke kterým patřím i já. Pro členy Velké Rady Arkonu je tato skutečnost mimořádně deprimující.“

„Proč?“

Zamyšleně jsem na něj pohlédl.

„Sám to víš nejlíp. My Arkonidané jsme zářnými vzory pro existenci jistého přírodního zákona. Téměř všichni sociologové, biologové a lékaři souhlasně tvrdí, že národ, který je vytržen ze svého původního životního prostoru, nemůže obstát. Dříve nebo později zdegeneruje, stejně jako se to stalo mému národu. Nyní už víme, proč arkonidská říše stojí na hliněných nohou. Tato hádanka, jejíž řešení jsme dlouhá léta marně hledali, byla rozluštěna díky tvému vesmírnému letu do galaktického centra. Jsme potomky kolonistů z velkého národa, takže jsme zdegenerovali. Téměř všichni Arkonidané, mezi nimi i mnozí příslušníci Velké Rady, se nacházejí v psychické situaci určité skupiny duševně nemocných, kterým žádný psychiatr nedokáže vysvětlit, že jsou skutečně nemocní: My Arkonidané jsme doopravdy dospěli ke konci cesty, ale nikdo z mých druhů to tady nepochopí. Nepřesvědčím je. Čím silnější je dekadence, tím arogantnější jsou. Zcela bezdůvodně pochopitelně!

Data, která leží v Počítačovém Regentovi, dokazují, že před dvaceti tisíci lety pozemského času propukla strašlivá válka mezi Akonany a mými předky. Šlo o určitá práva, nároky na obchodní vztahy a jiné věci, které to způsobily. V Modré soustavě ti vysvětlili, že tato válka ještě není zapomenuta. Akonané se bojí, že patříš k Arkonu, jsi pro ně nebezpečný, protože disponuješ lineárním pohonem.“

Rhodan se na mě strnule zahleděl. „Ano,“ odpověděl jednoslabičně.

„Regent s naprostou jistotou konstatoval, že odstranění současné administrativy Sluneční soustavy by znamenalo jak zánik Země, tak zánik arkonidské říše. Kdybys padl ty, padli bychom i my.“

„Skutečně se Regent vyjádřil takto jednoznačně, pane?“ namítl Tama Jokida.

„Ještě jednoznačněji. Kdybych já nebyl Imperátorem, moje flotila by zaútočila proti Zemi, o tom není pochyb. Jakmile by však Země byla oslabena, nedokázal bych se už ubránit bezpočtu svých nepřátel. Jsme jeden na druhém závislí. Mohu začít?“

„Ještě okamžik,“ hlesl Rhodan. Zpozorněl jsem a zneklidněl.

„Ano prosím.“

„Tvé vysílání mne zastihlo při přípravách ke startu. Plánoval jsem a znovu plánuji let k Modré soustavě, abych se tam pokusil domluvit příměří.“

Ve velkém sále nastalo ticho. Teprve po chvíli jsem dokázal kývnout a říct: „Aha.“

„Současnou vnitropolitickou situaci v soustavě Arkonu znám!“ vysvětloval mi Rhodan. „Považuji ji za velmi nebezpečnou. Nemohu tu ventilovat své záměry.“

Pouze jsem kývl. V tom měl pravdu.

Zmáčkl jsem tlačítko přehrávání prastarého záznamu...

„...startovala dvanáctá arkonidská flotila bojových křižníků pod velením admirála Talura, v rámci připravovaného programu protiútoky, zaměřeného ke zničení akonské základny Tarkta na čtvrté planetě centrální soustavy Opogon. Vlajkovou lodí byl člun mateřské lodi HER-AKAL. Dvanáctá flotila iniciovala rozhodující útok, který měl změnit chod událostí a po čtyřletém ustupování kolonistů měl být rozhodujícím pro zachycení ofenzívy praotců.“

Regentův mechanický hlas přehlušoval i řinčení zbraní. Velké monitory ukazovaly dění, které se odehrálo před dvaceti tisíci lety.

Pojem „centrální válka“ vstoupil do dějin už sto osmdesát let po zahájení osidlování hvězdokupy M-13.

Předci Arkonidanů, kolonisté z Arkonu, si během šedesáti let podrobili všechny civilizace a bytosti, žijící v této hvězdokupě. Tak vzniklo arkonské Impérium. Zhruba sto osmdesát let po přistání první lodi kolonistů došlo k vnitropolitickému převratu. Imperialistický absolutismus převzal moc a nemilosrdně se vypořádával se všemi vnitřními rozpory.

Prvním Imperátorem se stal Gwalon I., který sedm let po převzetí moci vyhlásil novou nezávislou říši a zároveň se pokusilbleskovými útoky ničit vnější pevnosti a týlové základny praotců.

To se mu dařilo.

Praotcové se stáhli zpět, ale Imperátora neuznali. Během následující doby došlo k jedenáctileté „centrální válce“, ve které došlo mezi novými Arkonidany a starými Akonany k největším bojům v akonských dějinách.

Bezpočet záznamů dávno zemřelých kameramanů ukazoval záběry z bitev mezi Arkonidany a Akonany.

Momentálně bylo 16. prosince 2102, avšak když jsem se díval na tyto záběry, připadal jsem si jako ve skutečnosti. Narážely tam na sebe největší flotily, jaké kdy létaly Galaxií.

Desetitisíce kosmických lodí všeho druhu, i nově vyvinuté obří osmisetmetrové třídy, chrlily smrt a zkázu.

Byla to děsivá podívaná a hlavně před Rhodanem jsem se styděl. Tyto zločiny mých předků uvrhly můj národ hluboko zpět do barbarství.

Poslouchali jsme originální komentáře. Styděl jsem se a červenal se. Neodvážil jsem se podívat na Rhodana. I on patrně vycítil, co se ve mně odehrává.

Akce dvanácté flotily bojových křižníků skončila použitím nově vyvinuté gravitační bomby. Bylo to poprvé v dějinách. Celé sluneční soustavy byly vytrhávány ze čtyřdimenzionálního časoprostoru. Admirál Talor se pak stal nejvyšším velitelem flotily kolonistů. Ovšem stalo se tak hlavně díky jeho bezohlednosti a nemilosrdnosti. Byl jsem rád, když se vybrané záznamy blížily ke konci. Na závěr se znovu ozval Regent.

„Vyhodnocení všech okolností centrální války a vyhodnocení nových údajů z poslední doby jednoznačně prokazují, že praotcové jsou identičtí s Akonany. Podle informací Jeho Administrátorské Excelence Perryho Rhodana je zřejmé, že Akonané na válku dosud nezapomněli. Lze počítat s dalšími útoky z jejich strany. Bylo by vhodné vyslat do soustavy Akonanů desetitisíce těžkých jednotek. Ale bude zapotřebí vybavit je lineárními pohony.“

Rychle jsem pohlédl na Rhodana. Seděl v křesle a ztěžka oddechoval.

„Zamítá se!“

Trhlo to se mnou. Rhodan jen zřídka kdy hovořil takhle chladně a rezervovaně. Regent zaregistroval jeho poznámku a zpracovával ji. Už o pár vteřin později našel logickou odpověď.

„Ledaže by se překvapivý útok podařil jiným způsobem, například tím, že by se Pozemšťanům s pomocí speciálních lodí podařilo prolomit ochranný štít kolem Modré soustavy a umožnit vstup konvenční flotile.“

„O tomhle si promluvíme až v případě, že se mi nepodaří úspěšně realizovat mírová jednání. Kromě toho nepovažuji za nutné útočit podle staroarkonidského způsobu, ledaže by Akonané zaútočili proti Zemi nebo proti arkonidskému Impériu. V takovém případě bych se cítil donucen bezpodmínečně vyhlásit válku.“

Rhodan mluvil tiše.

„Vaše Excelence přehlíží strategickou nutnost překvapujícího útoku bez předchozího varování!“

„Tvá logika je jasná, Regente, ale po lidech nemůžeš takové jednání požadovat.“

Mlčel jsem. Rhodan sám nejlíp věděl, že náš Regent neumí mluvit jinak: Jeho sdělení byla výsledkem matematických propočtů. Matematika nezná lidské pocity.

„V tomto případě však nevidím schůdnou cestu k řešení bez vlastního rizika,“ vysvětloval obří počítač. „Doporučuje se zahájit mírová jednání za předpokladu, že praotci mají podobné přání. Předpovídám s devadesáti devíti procenty pravděpodobnosti, že se tyto pokusy nezdaří. Chování Akonanů při přistání Jeho Excelence bylo jednoznačně odmítavé. Očekávané události by mohly obě impéria dovést až na okraj propasti, pokud nebude nalezeno vhodné řešení. Akonané jsou na tom technicky mnohem lépe. Také mají lineární pohony lodí, a kromě toho ještě nemateriální podobu hmotových transportů na velké vzdálenosti. Mají transmutery, proto radím, abyste důsledně zvážili mé závěry. Konec.“

Regent ztichl.

Člověk by si mohl myslet, že se právě urazil, což byl pochopitelně nesmysl.

Na stropě se rozzářila světla. Rhodan se nuceně pousmál. Cítil jsem, jak mám v hrdle sucho.

„Tví přeci nebyli zrovna ohleduplní,“ poznamenal Rhodan. „Upřímně přiznávám, že mi z toho není dvakrát dobře. Nechtěl bych je mít za protivníky.“

„V tu dobu žili na Zemi pouze pralidé a ti se nemuseli ničeho obávat.“

„To není zrovna dobrá omluva tvých předků. Řádili jako Černá ruka. Ne, nemůžu poslechnout Regenta a chovat se jako tví předci kdysi dávno. Odstartuji za hodinu.“

Vstal a podíval se na hodinky. Vzdal jsem to. Nemohl jsem jednání svých předků ani vysvětlit, ani omluvit. Slova tu nic neznamenala.

Rhodan nyní věděl, jakým způsobem jsme založili Velké impérium. Ještě se otočil a řekl: „Jistě, že to byl zločin! Překvapivě jste zaútočili na své praotce. To je zločin!“

Podíval jsem se k zemi. Co jsem mu měl odpovědět? Rhodan si všiml mých rozpaků a přestal být tak tvrdý. „Vy za to přece nemůžete,“ namítl Tama Jokida.

Sebral jsem se a unaveně jsem přikývl. Vtom sebou Rhodan trhl. Zaklonil hlavu a zavřel oči.

Téměř proti mé vůli a naprosto automaticky mi levačka vyjela nahoru a dotkla se spínače energetického ochranného štítu. Zároveň se zabručením generátoru jsem zachytil Perryho varování. Musel uslyšet nebo spatřit něco, co jsme já ani Tama nezaznamenali.

Rhodan tasil zbraň a připravoval se ke skoku, ale pak se stalo něco, co bych v hermeticky uzavřených oblastech počítačového Regenta nikdy nečekal.

Zatímco se aktivoval můj ochranný štít, všiml jsem si narudle zářícího světla, které se objevilo před pancéřovými branami předváděcího prostoru. Potřeboval jsem chvíli, abych pochopil, co se vlastně stalo, protože akonský speciální transponder jsem v této podobě ještě nikdy neviděl.

Rhodan skočil kupředu, Jokida ho následoval. Stál jsem tam strnule, když se zjevení nafouklo do podoby světelného oblouku s černým prostorem uvnitř. Všechno, co existovalo za rudým obloukem, jako by zmizelo.

Taky jsem uskočil stranou, abych se schoval za křeslem. O pár vteřin později jsem sledoval zelený, irizující svazek vln, který vystřelil z oblouku, aby okamžitě naplnil celý ten velký sál.

Rhodan vykřikl něco, čemu jsem nerozuměl. Když jeho slova odezněla a on padl k zemi ve strnulé poloze, hned jsem věděl, co se uvnitř přísně strážných zařízení počítačového Regenta odehrálo.

Můj extramozek mi připomenul Rhodanovu zprávu, ve které hovořil o tomto zvláštním jevu. ZELENÁ ZÁŘE - s tou se setkala posádka Rhodanovy lodi už na Modré planetě. Akonané se její pomocí snažili zneškodnit posádku první lineární lodi. Efekt tohoto záření spočíval ve víceméně rychlém strnutí všech nervových reflexů, přičemž schopnost myslet, slyšet a vidět ovlivněny nebyly.

Nyní jsem musel být na řadě já. Nepřemýšlel jsem, jak se cizí přístroj dostal do hlubinného bunkru počítačového Regenta, musel jsem jednat!

Mé hlasité zvolání Rhodan určitě zaslechl, ale už na ně nedokázal odpovědět. On i Tama Jokida byli zelenou září překvapeni a tudíž rychle zneškodněni.

I já jsem už cítil zvláštní mravenčení v rukou a nohou: Zachvátila mě panika, ale vyskočil jsem zpoza křesla. Regent v tu chvíli vyhlásil poplach. Ozvalo se vytí sirén a pískání poplašných píšťal.

Pokud by se bojovým robotům podařilo proniknout do tohoto předváděcího prostoru, byli bychom zachráněni. Zelená záře sama o sobě nebyla nebezpečná, pokud zůstala sama bez bytostí, které ji vyvolaly.

Vrhl jsem se k zemi vedle Rhodana. Tvář měl staženou křečí. Když jsem se dotkl jeho těla, bylo jako z kamene. I Jokidova paže byla stejně tvrdá.

Rhodan svíral v natažené ruce zbraň. Už se nedostal ke střílení, protože tam nebylo nic, nač by mohl střílet. Mé nohy začínaly trnout. Kromě toho mi v tu chvíli bylo jasné, že můj silný individuální štít mne může před působností zeleného paprsku zatím ještě chvíli ochránit, ovšem dlouho to vydržet nemohlo.

Zoufale jsem tasil paprskomet, abych se přece jen pokusil odstranit transponderový oblouk. Ale ještě jsem chvíli počkal.

Měl jsem pocit, že odtud každou chvíli musejí vyjít Akonané. Za branami předváděcího prostoru se nic nedělo. Kde zůstali strážní roboti? Že by neznámí za pomoci nějaké tajuplné techniky vyřadili z provozu i roboty?

Tuhle myšlenku jsem nedomyslel do konce. Uvnitř oblouku se černota začínala rozplývat. Objevilo se zářivé fialové světlo, a v tom pak materializovaly dvě vysoké, cizokrajně oblečené postavy.

Tohle tedy byli tajuplní Akonané, proti kterým mí předkové úporně bojovali. Už jsem nesměl váhat. Začínalo se mi hůře dýchat, trup jsem měl nepohyblivý. Z posledních sil jsem zvedl termozbraň. Jeden z Akonanů si toho všiml, skočil dopředu a namířil na mě neznámou zbraň. Zmáčkl jsem to.

Ke druhému výstřelu jsem se už nedostal. Così udeřilo strašlivou silou do mého ochranného štítu a ten už takový nápor nemohl vydržet.

Uslyšel jsem zaječení projektoru na zádech. Zároveň se prolomil ochranný štít. Vystřelil i druhý vetřelec.

Okamžitě jsem byl zachvácen zelenou září a strnul jsem v kámen.

Kdosi se blížil. Slyšel jsem kroky. Před mýma očima se objevila protáhlá bezvýrazná tvář. Cizinec na mě mířil zbraní, ale podruhé už nevystřelil. Už asi věděl, že jsem bezmocný.

Dál se o mne nestaral. Zaslechl jsem podezřelé zvuky a pochopil jsem, že odtahují Tama Jokidu. Transponderový oblouk jsem ještě viděl před sebou.

Za ním následoval Rhodan. Vetřelec ho táhl do energetického oblouku, strčil Administrátorovo tělo dovnitř a čekal na dematerializaci. Potom jsem přišel na řadu já. Vůbec jsem necítil, jak mě zvedají a táhnou za nohy. Necítil jsem nic z dematerializace.

A pak jsem ztratil vědomí.

Všechno na ní bylo fascinující. Patřila k ženám, které vědí o svém mimořádném zjevu a které mají navíc ještě i ducha a šarm. Pozorně jsem si ji prohlížel.

Byla krásná. Takhle nějak musely vypadat Arkonidanky v dobyvatelských dobách. Bezesporu to byla příslušnice národa praotců.

Rhodan a Tama Jokida už byli také vzhůru. Nevěděli jsme, kde se nacházíme. Leželi jsme na malých polních lůžkách a strnulost nás zvolna opouštěla.

Sice jsme se mohli pomalu začít hýbat, ale prakticky nám to nebylo nic platné. Zvuky neznámých strojů a jiné další vjemy nám prozrazovaly, že budeme asi na palubě nevelké vesmírné lodi.

Společně s dívkou vstoupili do naší kajuty dva další zástupci říše Akonanů. Vysocí muži drželi v rukou zbraně.

Už chvílku po návratu svých fyzických sil jsem musel konstatovat, že mi sebrali projektor a nechali mi jenom aktivátor buněk. Že by věděli, jak životně důležitý pro mě tento přístroj je?

Dívka - nebo mladá žena? - měla na sobě přiléhavou kombinézu. Dívala se upřeně na nás.

„Ahoj, Auris z Las-Tooru. Jak se vám daří?“ uslyšel jsem Rhodanův hlas. Rhodan velmi dobře ovládal staroarkonidštinu, což bylo produktem jeho hypnoscení. Přirozeně i já jsem ovládal řeč svých předků dobře. Nejdříve jsem se podíval, ale pak mě napadlo, že přece ve své zprávě uvedl, že poznal mladou akonidskou vědkyni. Bylo to snad tohle děvče? Můj zájem o ni stoupal.

Dívka pobledla. Pokud byla vychována jako arkonidské dívky starých časů, musela být Rhodanovými slovy šokována.

Napjatě jsem čekal na její reakci. Přišlo to tak, jak jsem čekal.

Její dva průvodci pohlédli s nevolí na Perryho, který se právě zvedal z lůžka. Pohyb ruky akonské dívky ho varoval. Takže se potom ani neodvážil položit nohy na podlahu.

Ironicky se usmál a Akonanka opět změnila barvu. Od této chvíle bylo jasné, že Rhodana zná. Co ji na tomto Pozemšťanovi tak zaskočilo?

Jeho vysoká postava, chlad jeho očí nebo tajuplné fluidum nesmrtelnosti?

Rhodan si nemohl pomoci a musel ji provokovat. Já to v naší situaci považoval za nebezpečné.

„Takže jsme se přece zase potkali,“ vysvětloval jí. „Ovšem stalo se to za okolností, které nenasvědčují, že by váš národ toužil po míru.“

„Musím vás naléhavě upozornit, že budete mluvit, až vás k tomu vyzveme,“ odsekla ostře. „Je nepatřičné promlouvat dřív než hostitel.“

Nikterak mě to nepřekvapilo. Znal jsem zvyky svých dávných předků. Na Rhodana však slůvko hostitel patrně podivně zapůsobilo. Pravděpodobně nevěděl, že se používá i v situacích, které tomu příliš neodpovídají.

Rhodan předvedl ironický úsměv.

„Říkáte hostitelé? Nemohu si vzpomenout, že mě někdo zval, nebo že bych přišel dobrovolně. Nepletete se, madam?“ Pořád ještě se usmíval. Oba Akonané ho přehlíželi, jako by neexistoval. I já jsem poprvé ve svém životě na vlastní kůži prožíval aroganci, kterou zástupci mé civilizace po mnohá tisíciletí častovali galaktické bytosti.

Pravděpodobně ve mně neviděli imperátora velké říše, nýbrž náčelníka kolonistů, kteří upadli zpět do barbarství vinou chybných způsobů.

Rhodan nebyl tak trpělivý jako já. Dokonce jsem v jeho očích spatřoval hněv.

Vstal, přestože na něj mířili zbraněmi. Auris z Las-Tooru znejistěla. Její pohled mu to prozradil. Tohle tedy bylo to, co ji znervózňovalo! Vládc zcela bezvýznamného planetárního systému se odvažoval čelit zástupcům jejího slavného národa. Přesně takhle se patrně před mnoha desetiletími choval k zástupcům arkonidské výzkumné expedice, až se mu nakonec podařilo oženit se s Arkonidankou z jedné z nejlepších rodin Arkonu.

Napřímil jsem se. Bolely mne oči. Aurisina pozornost nyní patřila mně.

„Jsem Imperátor Gonoza VIII., vládce arkonidského Impéria. Požaduji vysvětlení vašeho neodpuštělného chování, které neodpovídá ani dobrým mravům ani diplomatickým zvyklostem.“

Měřila si mě tajuplným pohledem. Její průvodci mlčeli. „Je mi známo, s kým mám co do činění,“ tvrdila Auris. „Tudíž požaduji informace o smyslu vašich opatření.“ Podívala se na mě se směsicí soucitu, zájmu a hrdosti. „Nedostala jsem za úkol odpovídat na vaše otázky.“

„Jaký je tedy váš úkol?“

„Unášet lidi a podobné zločiny,“ řekl ironicky Perry. Zrudla.

Znamení degenerace! oznamoval můj logický sektor. „Rozhodnutí Vládnoucí Rady Akonu jsou závazná. Já jsem exekutivním orgánem. Smím vás tedy požádat, abyste bez odporu poslechli všechny mé instrukce?“

Sklonila hlavu a chtěla jít. Ale Rhodanova slova ji zastavila. Co říkal, bylo jasné a tvrdé.

„Zdá se mi, madam, že arogance vašeho národa by potřebovala trochu přitlumit! Mohu vás ujistit, že únos dvou velmi známých státníků nezůstane bez následků. Pokud je vaše takzvaná Vládnoucí Rada zainteresována na novém pohonu kosmických lodí Pozemšťanů, pak vás musím upozornit, že se nerozhodla pro nejlepší způsob, jak donutit politiky a vojáky Sluneční říše k vydání podkladů lineárního pohonu. Přeceňuje svou moc, Auris z Las-Tooru!“

Chvilí přemýšlela, a pak přece jen odešla bez odpovědi. Osaměli jsme. Pomalu mi docházelo, že Akonané nemají zájem o mne, jako spíše o Rhodana. Vtom Perry promluvil: „Umíš japonsky?“

Oslovil mě. Chvilí mi trvalo, než jsem jeho otázku pochopil.

Pokrčil jsem rameny.

„Ano, už několik století. Byl jsem u toho, když Kublajchánova flotila zaútočila proti japonské ostrovní říši.“

Tama Jokida na mě zvědavě pohlédl. Má japonština byla zastaralá a jemu sotva srozumitelná.

„Výborně,“ řekl Rhodan. Pátravě se rozhlédl po malé místnosti a pak se podíval na hodinky. Nadále používal japonštinu. „Přirozeně, že nás odposlouchávají. Jenže budou nyní potřebovat chvíli na to, aby rozluštili tuto jim neznámou řeč. Odhaduji to tak na čtyřicet hodin. Můžeme tudíž říkat, co si myslíme.“

Tama poodešel ke dveřím, když se zvenčí ozvaly sirény a další poplašné signály. Neznámé osoby pobíhaly za ocelovými dveřmi. O chvíli později zaduněly mocné stroje. Zrychlení nebylo okamžitě zachyceno absorberů a Tama spadl k zemi. Já jsem dopadl zpátky na lůžko. Jenom Rhodan se dokázal zachytit a zůstal stát.

Takže jsme už přesně věděli, že se nacházíme na nějaké kosmické lodi, která z neznámého důvodu musela rázně zrychlit.

„Krysy opouštějí potápějící se loď,“ posměšně mínil Perry. Výraz jeho očí se mi nelíbil. Così jsem vytušil.

Podíval se na mě a řekl: „Je mi líto, Atlane, ale převzal jsem tvé pravomoci. Události uplynulých minut prokazují, že se podařilo spojení s telepaty. Za těchto okolností vytvářejí Gucky, Marshall, Betty Toufryová a Fellmer Lloyd parablok. Porozuměli mým příkazům a jednají odpovídajícím způsobem.“

Já to tušil! Ale nevěděl, jsem, jakým způsobem zasáhl do mých pravomocí. Zeptal jsem se.

„Regent okamžitě zareagoval a informoval plukovníka Claudrina. Regent sledoval všechno, i naše náhlé zmizení. Vyslání roboti se do předváděcího sálu nedostali. Narazili na neznámou energetickou stěnu. Proto nám nikdo nepřišel na pomoc! Claudrin okamžitě odstartoval. Když jsme rematerializovali na téhle lodi, IRONDUKE pronikl do vesmíru a věnoval se speciálnímu zaměření. Tahle loď,“ poklepal prstem na hranu lůžka, „byla před chvílí zaměřena a objevena. Claudrin ji začal pronásledovat. Je zajímavé, že Akonané mají také lineární pohony. Proto tak náhle přidali. Člun plul asi tři světelné měsíce daleko od soustavy Arkonu. Odtud operovali. Transmitter umístili pravděpodobně už před dvěma měsíci uvnitř Regenta, v dobách, kdy tu měnili čas. Další transmitter na palubě této lodi sloužil jako přijímač. Trpělivě čekali až se objevíme, a pak nečekaně udeřili. Dvě mouchy jednou ranou, Atlane!“

„Jen pomalu,“ bránil jsem se. „To jsou jen teorie.“

„Správně,“ přiznal. „Ale nevěřím, že mé dohady budou příliš daleko od skutečnosti.“

„Mohlo to být i jinak. Jak odhadli ten správný okamžik?“

„Regent pravděpodobně zjistil, že tvé poslední hypervysílání pro mě bylo zaměřeno. Myslím, že pochopil, že brzy přiletím na Arkon.“

„Čímž však nebylo řečeno, že spolu půjdeme dovnitř do prostorů k Regentovi. Tady na tvých tvrzeních něco nesedí.“ Rhodan mávl rukou.

To je teď relativně nedůležité. Každopádně byli o mém brzkém příjezdu informováni. Kdybych se neobjevil v projekčním sále, určitě by mne našli jinde. Akonané mají v těchto věcech, jak to tak vypadá, zkušenosti.“

Vzdal jsem to, tohle nemělo význam.

„A pořád ještě nevím, jakým způsobem jsi zasáhl do mých pravomocí.“

Přikývl. „Dalo se každou chvíli čekat, že Akonané něco provedou. Proto jsem se domluvil s Jeffem Claudrinem. Nyní podle toho jedná.“

Claudrin navázal spojení se Zemí a mým jménem to tam zmobilizoval. Bully startuje se všemi jednotkami Sluneční flotily k Modré soustavě. Bude tam transítovat. Loď vybavené lineárním pohonem startují už v této chvíli. Kromě toho má plukovník Claudrin za úkol informovat počítačového Regenta tvým jménem, aby navedl arkonidskou flotilu na cílový kurz ve směru Modré soustavy. Pokud se nám nepodaří včas opustit tuto kosmickou loď, plukovník Jeffe Claudrin prolomí energetický ochranný štít modrého slunce Akon a prolétne tam se svou flotilou. Takže budeme mít válku, které jsme se původně chtěli vyhnout.“

Najednou jsem měl sucho v krku. Rhodan jednal s velkou předvídavostí. Bylo to správné? Nepřeceňoval moc spojených impérií? Pochopil vůbec, co to znamená útočit proti takovému nepříteli? Vyjádřil jsem své pochybnosti nahlas a Rhodan se suše zasmál.

„Měl bys jednat spíše jako admirál, a ne jako státník a imperátor, příteli,“ poučoval mě. „Nehodlám dát z ruky jediný trumf jenom proto, abych spoléhal na iluzorní dobrosrdečnost tvých prapředků. Skutečnost, že se před Modrou soustavou objeví spojená flotila Země a Arkonu ještě nemusí znamenat - jak upřímně doufám - vesmírnou válku. Doufám, že tato demonstrace moci učiní své.“

Měl pravdu. Cítil jsem to! Ale přesto jsem se obával následků. Musel jsem myslet na tajuplné zbraně a přístroje, se kterými jsme se setkali už při našem prvním střetu s Akonany.

„Zničí naše loď dřív, než se nadějem, Perry.“ I teď se usmál a zavrtěl hlavou.

„Nesmíme se plést! Víím určitě, že v Modré soustavě už dlouhá tisíciletí nelétají vesmírem. Pracují pomocí enormě výkonných velkotransmíterů. Mají jenom několik málo lodí, které snadno zvládneme. Neumím si představit, jakým způsobem by mohli zničit naši obří flotilu...“

Vojenský gigant Slunečního impéria se probudil. O tom už nebylo pochyb. Na světech Arkonidského impéria se muselo odehrávat něco podobného. Znal jsem tu neuvěřitelnou preciznost robotských flotil.

Choval jsem naději, že se nám před útokem podaří zabránit krveprolití. Rhodan byl sice strategický génius, ale jeho loď ještě nepronikly legendárním ochranným štítem Akonanů.

Rhodan jako by četl mé myšlenky.

„Jistě, to děvče se teď už určitě v duchu zmateně ptá, jak je možné, že je její člun pronásledován bojovými loděmi. Když uposlechne své city, může být válce zabráněno. Pokud se tak nestane, Claudrin se za každou cenu pokusí proniknout modrým štítem, aby uvnitř Modré soustavy našel agregáty, kterými je ochranný štít soustavy zásobován. Sám od sebe neexistuje. Atlane, povoluješ dodatečně můj rozkaz počítačovému Regentovi?“

Slabé jsem přitakal. Co jsem v téhle situaci ještě mohl udělat? Vlastně jsem se sám divil svým pochybám, které neodpovídaly mentalitě bývalého admirála. Ale co mi bránilo, abych nepřijal Rhodanovu logiku za svou?

Vtom se ozval Tama Jokida: „Zámek u dveří se dá snadno otevřít,“ řekl tiše. „Dokážu to pomocí svých telekinetických sil. Pohnu automatickou závorou na druhé straně. Dveře se pak otevrou, ovšem nevím, zda se pak někde na palubě lodi neozvou poplašné signály.“

Zapomněl jsem na psychickou tíhu vysokého věku a znovu jsem se stal arkonidským admirálem Atlanem, který vinou osudového vyhnání žil deset tisíc let mezi obyvateli planety Země.

Žil a bojoval.

Tenhle Tama Jokida byl typický zástupce lidstva. Zatímco já diskutoval s Rhodanem, on už si vytvořil plán.

Rhodan okamžitě pochopil. Pohlédl na mě. Jednoduše jsem přikývl. Už jsme si neměli co říct. Perry se podíval na hodinky.

„Oukej, můžeme nerušeně mluvit. Mluvme pořád japonsky. Jsou tu nějaké zvědavé objektivy?“

Tama zvedl hlavu a prohlížel si strop.

„V pravém rohu těsně pod mřížemi vzduchotechniky.“

Rhodan se tam ani nepodíval.

„Je to tak,“ potvrdil jsem. Napětí ve mně vzrůstalo. Rhodan zpozorněl a nakonec řekl: „Co ses stal Imperátorem, musíš bojovat o život, co?“

Na to jsem nic nenamítal. Znali jsme se příliš dobře. Věděl jsem, co tím chce říct. Pochopitelně, že jsem měl na těle připevněnu ještě jednu zbraň pro případ nouze. A pořád jsem ji ještě měl.

Akonané nás sice odzbrojili, ale pravděpodobně nečekali, že by se muž v tak vysoké pozici jako já snížil k ubohým trikům, aby se ubránil podplaceným vrahům nebo pološileným fanatikům.

„Co máš?“ podíval se Rhodan.

„Čestný dárek Velké Rady Arkonu: třibarevnou impulzní propisovací tužku.“

„Velmi zajímavé! A co máš v té kapse ještě?“

Ušklíbl jsem se. Nebylo to tak špatné, když jsme mohli žertovat. „Nikdo neví, že geniální mikromechanici Swoonové do té tužky zabudovali miniaturní paprskomet. Stalo se tak s milostivým svolením tvé Sluneční bezpečnostní služby.“

Rhodan sraštil čelo. Allan D. Mercant o tomhle zřejmě nezanechal záznam. Z bezpečnostních důvodů.

Rhodan se znovu podíval na hodinky. Konečně začal s hrou, která nás měla vysvobodit.

„Je tu zatraceně horko,“ konstatoval. Vstal a vykročil k mřížce, která nám dodávala čerstvý vzduch. Tama Jokida na mne vyzývavě pohlédl.

„Neotevírat násilím, ledaže by můj záměr nevyšel. Vyčkávat!“

Přikývl a já jsem začal prohledávat zásuvky zabudovaných skříní. Rhodan se vrátil. Ještě se nerozhodl zakrýt objektiv kamery.

„Hledáš něco?“

„Něco na psaní, stačí obyčejný papír...“

„Ó...!“

O chvíli později jsem vykročil k velkému monitoru. Byl těsně vedle dveří zapuštěn do ocelové stěny. Když jsem jej chtěl zapnout, sám od sebe se rozzářil. Spatřili jsme tvář Auris z Las-Tooru.

„Ulehňte na lůžka, prosím,“ řekla, „a pevně se držte. Následující letový manévr zatíží vaše organismy.“

Mluvila velmi komisičním tónem, což se však velmi rychle změnilo, když Rhodan řekl: „Copak, vaše lineární pohony jsou tak mizerně zkonstruovány, že to bude znamenat tělesné problémy? U nás tomu tak není.“

Dívka se rozčílila.

„Do toho vy nemáte co mluvit, Excellence!“

Rhodan se ironicky uklonil.

„To je opravdu můj titul, madam. Mnohokrát děkuji za vaše přívětivé chování. Smím vyjádřit prosbu?“

„Pospěšte si, manévr proběhne za tři minuty.“

„Imperátor potřebuje nějaký papír nebo něco na psaní, aby mohl sepsat stížnost pro zástupce vaší vlády. Něco k psaní má, potřebuje jenom impulzní fólie nebo papír.“

„Zařídím to.“ Rezervovaně přikývla a vypnula spojení. Odešel jsem na lůžko a položil jsem se. Přitom jsem opět musel obdivovat Rhodanův rozum, pomocí kterého během okamžiku pochopil můj plán. Bylo lepší, když dveře otevrou Akonané.

Tama a Rhodan si také lehli. O pár vteřin později nalevo od nás zahřmělo. Pochopil jsem, že nastartovali lineární agregáty.

Pak následoval silný otřes, spojený s krátkou, táhlou bolestí. Na okamžik se mi zastřel zrak, pak se mi ale zase rozblesklo. To bylo všechno. Rhodan se dloubal v uších, jako by mu v nich hvízdalo.

„Hm, to byla málem dematerializace! Pravděpodobně přechodový šok v poloprostorové zóně. Proč se ho nezbaví? Nebo,“ přemýšlel, „to prostě muselo být kvůli něčemu důležitému?“

I já jsem byl překvapen. Přechod do dimenzionálně nestabilní poloprostorové zóny prováděly speciální lodě Pozemšťanů bez jakýchkoli zřetelných komplikací. Něco mě napadlo!

„IRONDUKE se k nám asi dostal nebezpečně blízko.“

Rhodan našpulil rty a spojil špičky prstů rukou. Takhle zůstal chvíli sedět. Pochopil jsem, že se snaží navázat kontakt s telepaty na palubě křižníku. Po několika málo minutách to vzdal.

„Nejde to! Nacházíme se v librační zóně mezi stabilními dimenzemi Einsteinova prostoru a paraprostoru. Prostě se nikam nedostanu. Tamo, jste připraven?“

Mutant náhle vstal. Zazíval a odloudal se k monitoru, aby se zájmem pozoroval ovládací panel.

Rhodan vydal několik krátkých instrukcí. Bylo jasné, že se musíme pokusit dostat do centrály. Posádka lodi nemohla být příliš velká. Přesto jsme věděli, že nezvládneme boj se všemi členy posádky. Určitě jich na nás bylo příliš mnoho, i když jsme měli k dispozici Jokidovy telekinetické síly. Proti smrtícím zbraním jsme byli bezmocní.

Ale mohli bychom přemoci posádku velínu.

Pokud by se nám jej podařilo obsadit a změnit způsob lineárního letu lodi, Akonané by se asi velice podivili, co se děje. Rhodan se zvedl a podíval se ke dveřím. Jejich ocelová křídla se pomalu otevírala.

Přišli tři: dva ozbrojení strážci a jeden neozbrojený důstojník. Strážní měli v rukou malé paprskometry neznámého typu.

Nemířili na nás, ústí jejich zbraní směřovala k podlaze. Tama Jokida stál tak, aby viděl do dveří. Rhodan se obrátil zády ke stěně. Širokými rameny musel zakrývat objektiv kamery, která pozorovala místnost.

Velký monitor nebyl aktivován. Já jsem seděl na lůžku a díval se na přicházejícího důstojníka. Přinutili jsme ho, aby vstoupil do kajuty.

Akonský důstojník, jehož hodnost jsem nedokázal rozluštit, patrně dostal příkaz, aby se choval zdrženlivě a zdvořile. V pravé ruce držel průhlednou krabici s šedobílými impulzními fóliemi, podobnými těm, které byly používány na Arkonu.

Přistoupil blíž, zastavil se přede mnou a sklonil hlavu. „Doufáme, Vaše Vznešenosti, že tento materiál bude pro pozitivní impulzy vašeho psacího pera použitelný. Pokud ne, musel byste se spokojit s mým perem.“

Rozhodl jsem se, že to vyzkouším. Jehlový paprsek mé maličké tajné zbraně byl desetkrát tenčí než nejjemnější ženský vlas.

Jokida zbystřil. Přísně se zahleděl na strážné, jejichž zbraně během krátké diskuze klesly ještě níž. Zřetelně mířily proti podlaze.

Zvedl jsem hlavu a namířil drobným paprskometem na důstojníka.

Rhodan zatím nemohl zakročít. Musel zády zakrývat kameru. Zvedl jsem zamaskovanou zbraň a zacílil jsem. Akonan měl pocit, že s ním chci hovořit, a naklonil hlavu.

„Jak dobré nebo špatné jsou poznatky vašich lékařů?“ zjišťoval jsem.

Vypadal zaskočeně.

„Jste snad zraněn, Vaše Vznešenosti?“

„Ne, ale vás budu muset bohužel zranit. Nebude to nijak zlé.“

Zmáčkl jsem to. Zářivý tenký blesk, tichý, ale o to účinnější, projel pravým ramenem Akonana.

Trhlo to s ním, zapotácel se a pak padl k zemi. Ultrapaprskometry toho druhu, jaký jsem použil, nezpůsobily smrt, pokud nezasáhly životně důležitý orgán. Ovšem způsobily tak silnou bolest, že zasažený okamžitě ztrácel vědomí.

Stalo se to ve zlomku vteřiny. Tama Jokida se choval mnohem jemněji. Jeho parapsychické síly zachytily oba strážné a mrštily jimi o podlahu. Přiskočil jsem k nim a zbavil je vědomí krátkým zastavením toku krve do jejich mozků. Tento způsob zbavování vědomí mě kdysi naučil jistý řecký lékař.

Rhodan mlčky sebral strážným zbraně. Jednu z nich hodil mutantovi. Nemluvili jsme. Všechno bylo jasné.

Úzká chodba před kajutou byla prázdná. Dunění pohonných agregátů přehlušovalo dusot našich bot. Pokoušeli jsme se zorientovat. Podle zvuků jsme museli být na střední palubě. Odtud bychom to neměli mít do velínu daleko.

Utíkali jsme dál. Tři bezvědomí muži se měli probudit zhruba za pět minut. Určitě vyhlásí poplach. Ale museli jsme riskovat.

„Tamo - pokud by na nás zaútočili, smíte střílet,“ tiše řekl Rhodan.

Zastavili jsme se a opatrně nahlédli do příčné chodby. Za rohem jsme však nikoho neviděli. A brzy jsme stáli před vchodem, o kterém jsme byli přesvědčeni, že vede do velínu.

Zmáčkli jsme tlačítko a ocelová křídla vstupu do velínu se otevřela.

Spatřili jsme hlavy dvou Akonanů. Ramena a záda byla zakryta opěrkami vysokých konturových křesel. Ale kromě těchto dvou mužů jsme nikoho dalšího neviděli.

Tama skočil první. Já jsem ho následoval a Rhodan běžel za mnou.

Zaslechl jsem několik výkřiků. Mutant tam stál rozkročený, mírně předkloněn v relativně malém velínu a pozoroval přítomné.

Bylo tam celkem pět mužů a jedna mladá žena Auris z Las-Tooru! Odpočívala stranou na konturovém lůžku, jako by s vedením lodi neměla nic společného.

Vzpomněl jsem si, že podle Rhodanových slov pracovala jako socioložka. Pravděpodobně toho o řízení nadsvětelných kosmických lodí mnoho nevěděla.

Prudce jsem se ohlédl, namířil mikropaprskomet na škvíru mezi křídly vstupu do velínu, která se mezitím zavřela, a svařil jsem je, takže bez speciálních pomocných prostředků nemohl do velínu nikdo vstoupit.

V tu chvíli Rhodan řekl: „Tímto vyhláším válečný stav mezi Slunečním impériem a akonskou říší. Upozorňuji vás, že od této chvíle jste válečnými zajatci.“

Já to tušil! Rhodan měl skutečně mimořádné pravomoci. Regent o všem věděl. Jeden vysoký Akonan se najednou sklonil a sáhl k pistoli. Tama Jokida okamžitě vystřelil. Akonan byl na místě mrtev.

Auris vykřikla. Vyděšeně na nás zírala. Rhodan se otočil. Zavyly poplašné sirény. Nevšimli jsme si jich. Čtyři zbývající členové velení lodi se neodvažovali ani hnout. Mlčky na nás pohlíželi. Auris měla vytřeštěné oči.

Rhodan jí však nedopřál šanci, aby se vzpamatovala. „Vydejte rozkaz, aby byl hyperlet okamžitě zastaven, a abychom se vrátili do normálního vesmírného prostoru. Myslím to vážně, madam!“

Auris zaváhala. Chtěla něco říct, ale raději mlčela.

Jiný Akonan si odkašlal a potom nahlas přikázal: „Poslechněte rozkaz Jeho Excelence. Vyhlášení války naprosto mění situaci.“

Rhodan nedůvěřivě přimhouřil oči. I mně to bylo podezřelé. Jejich souhlas přišel na mé gusto příliš rychle.

Když pak důstojník natáhl ruku, aby se dotkl jakéhosi zeleného tlačítka, vykřikl jsem: „K zemi! Šoková vlna!“

Padl jsem k podlaze. Rhodan a Tama Jokida následovali můj příklad. Chtěli nás překvapit vestoje a na pár vteřin nám vzít schopnost se hýbat pomocí částečné dematerializace, aby se nás pak pokusili přemoci.

Transice trvala pouze krátce, už jsem znovu mohl vidět. Padl jsem k zemi s odjištěnou zbraní v ruce. Podle panoramatických monitorů jsem zjistil, že jsme opět v normálním Einsteinově vesmírném prostoru. Lineární let lodi byl skutečně přerušen.

Ovšem co mě překvapilo: žádný z Akonanů nesáhl po zbraní nebo po něčem, čím by nám mohl ublížit.

Auris se usmívala. Hluboce zneklidněn jsem na ni pohlédl.

„Proč ležíte na zemi?“ zeptala se pobaveně.

Bylo mi hádankou, proč je tak klidná. Cítil jsem, že jsme udělali nějakou chybu. Ale jakou?

„Opatrně,“ řekl Rhodan. Tvářil se vážně. Dvěma skoky se ocitl u ovládacího panelu. Namířil na posádku.

„Nedělejte žádné hlouposti,“ řekl anglicky a hned nato tato slova zopakoval staroarkonidsky.

Ti čtyři muži nehnuli brvou. Dívali se skrz nás a skrz stěny. Jenom dívka byla přístupnější.

Rhodan mne oslovil. Byl rozrušen.

„Pokusím se zavolat IRONDUKE.“

Auris z Las-Tooru pozorně sledovala naše opatření. Podruhé jsem ji zastihl, jak opatrně pokukuje po velkém ztmavlém monitoru zaměřením poloprostoru.

Nač jsme zapomněli? Rhodan zavřel oči a soustředil se na navázání spojení s mutanty: Claudrin si přece musel všimnout, že jsme náhle změnili dimenzionální pozici. Pokud ne, pak už od nás musel být mnoho světelných let daleko. I kdyby se tam potom nakrásně vynořil zpět do normálního prostoru, nebylo by pro něj nalezení malé akonské lodi jednoduché.

Ale doufal jsem, že Jeffe Claudrin byl pozorný.

Auris z Las-Tooru si mne měřila tajuplnými pohledy. Napětí vzrůstalo. Co mi chtěla dát tímto svým němým způsobem najevo? Soucit nebo souhlas?

Pokusil jsem se na ni usmát, ale pravděpodobně se mi povedla jenom křečovitá grimasa.

Rhodan neměl úspěch. Nič nenaznačovalo, že by se IRONDUKE nacházela v naší blízkosti.

Nechal toho. Přешel k jednomu prázdnému křeslu a sedl si. Uprostřed Aurisina čela se objevila kolmá vráska. Uvědomila si, oč se Pozemšťan pokoušel?

Venku se pořád ještě nic nezměnilo. Pochopitelně, že si v jiných odděleních tohoto člunu musela akonská posádka všimnout, že se ve velínu něco děje.

„Pohonné agregáty vypnout, přejít do volného pádu,“ unaveně nařídil Rhodan.

Kývl jsem. To byla jediná možnost, jak Claudrinovi umožnit manévr přiblížení.

Následující chvíli se kdesi v kulatém trupu akonské lodi ozvaly podezřelé zvuky. Zvedl jsem hlavu a naslouchal jsem. Auris se opět usmála.

Rhodan vstal. Pomalu opouštěl křeslo. Asi něco tušil.

„Hlavně nedělejte žádné hlouposti, Auris!“ varoval. „Jste v mé moci. Spojte se s ostatními důstojníky vaší lodi a...“

Zavrtěla hlavou. Byla naprosto klidná. Znovu jsem si všiml toho soucitného pohledu v jejích očích.

„Příliš pozdě, Vaše Excelence,“ tvrdila. „Za následující události nelze nikoho na palubě lodi činit zodpovědným. Přehlédli jste, že tohle je člun akonského energetického komanda. Proto jistě pochopíte, jak neuvěřitelně silný a výkonný je velkotransmitter. Vy jste hned po svém vstupu do velínu měli zničit určitý monitor. Pak by vás centrála nemohla vidět a nemohla by zaměřit vaši galaktickou pozici. Teď už všeho zanechte. Nemá to význam.“

Rhodan na ni vytřeštil oči. To byla ale situace! Věděli jsme, že se během následujících vteřin stane něco proti nám, a přesto jsme proti tomu nemohli nic dělat. Zbraně nám nebyly nic platné.

Neznámé zvuky sílily. Lodní transmitter patrně transportoval na palubu ozbrojence. Zdálo se, že jsme prohráli.

Tama Jokida schoval zbraň jako první. Pochopil. Mlčky se posadil do křesla.

Rhodan se však nevzdával. Horečně přemýšlel, co v této situaci udělat.

Já jsem se snažil zakrýt nervozitu. Pak jsem si všiml, jak se mění Perryho výraz ve tváři. Slabý úsměv mi prozrazoval, že se konečně spojil s telepaty. Pokud byl můj optimismus správný, pak už byli mutanti na palubě IRONDUKE informováni o posledních událostech.

To muselo znamenat, že IRONDUKE okamžitě přešla do poloprostoru, aby pokračovala v přerušném letu k Modré soustavě.

Než jsem mohl tuhle věc domyslet, akonský člun byl ovládnut neskutečně velkými silami.

Velín se před mýma očima rozplýval. Ještě jsem si stačil uvědomit, že se jedná o nejdrsnější dematerializaci, jakou jsem kdy zažil.

Připomínalo to probuzení ze zlého snu. Pichlavé bolesti bičovaly tělo. Tama Jokida byl pravděpodobně ještě v bezvědomí. Rhodan záupěl a vstal. Já jsem ležel těsně vedle něj.

Ani se nenamáhali položit nás na měkká lůžka nebo aspoň do křesel.

Když se mi rozjasnil zrak, všiml jsem si, že už nejsme na palubě vesmírného člunu. Leželi jsme na kovových deskách a byla nám zima.

Rhodan tiše zaklel. Ohlédl jsem se.

Leželi jsme na kovové podlaze jakési chodby zakryté průhledným materiálem: Skrz průhledné stěny jsem viděl na asi padesátimetrovou kulovitou kosmickou loď, která stála kousek od nás.

Byl jsem přesvědčen, že nás unesl právě tento člun. Ale ten pro nás nyní nebyl tak důležitý. Více vzrušující, pro mě přímo fascinující, se jevila dvě stě metrů vysoká brána, jejíž záře mě náhle oslnila.

Skládala se prakticky jenom ze dvou věžovitých energetických sloupů, které nahoře splývaly. Mezi oběma sloupy vládla temná noc. Připomínalo to vstup do legendárního podsvětí.

Kulovitý člun stál kousek před ním. Loď byla na levém boku poškozená. Tak jsem si uvědomil, že tento mocný skok pětidimenzionálním prostorem tu nebyl všedním jevem. Akonané sáhli k nouzovému řešení, které v sobě patrně ukrývalo značná nebezpečí.

Roboti odnášeli bezvědomé postavy. Jednu z nich jsem poznal. Byl to důstojník centrální posádky. Auris jsem nikde neviděl.

„Přestáli jsme to lépe než Akonané,“ tiše poznamenal Rhodan. Vypadalo to, že jsme nouzově přistáli na nějakém měsíci, ale nemuselo to tak být. Leželi jsme na horním, silně zploštělém pólu vesmírné stanice neuvěřitelných rozměrů.

Podívali jsme se k nebi.

„Galaktické centrum, okrajová oblast,“ zašeptal Rhodan. „Jsme v Modré soustavě! Vidiš tu záři?“

Mé oči si už zvykly. Kamkoli jsem se podíval - všude namodralá záře.

Za námi žhnul žhavý míč modrého slunce.

Opřel jsem se o lokty a zůstal chvíli ležet. Teprve potom jsem se posadil a po chvíli vstal.

Tři Akonané na mě nepřátelsky pohlíželi.

Nevšímal jsem si jich a počkal jsem, až se vedle mě postaví i Rhodan. Společně jsme se pak postarali o Tama Jokidu, jehož citlivý mozek patrně ještě nepřekonal těžký šok. U mutantů člověk nikdy nevěděl, jak na ně taková transice zapůsobí.

Rhodan mu nahmatl pulz, a pak přikývl:

„Oukej, za chvíli bude v pořádku. Taky sis všiml, že jsme přistáli na jakési obří vesmírné stanici?“

Přikývl jsem.

„Fajn, to mi asi budeš moci říct, proč tady, na okraji této soustavy, postavili takové monstrum?“

Ne, to jsem mu nemohl říct. Neměl jsem sebemenší tušení. „Obranná pevnost?“ zeptal jsem se váhavě.

Zasmál se, což se třem Akonanům pravděpodobně moc nelíbilo. Jeden z nich k nám vykročil.

„Táhněte k čertu,“ poznamenal Rhodan ledově, aby pak staroarkonidsky dodal: „Nepřeji si být oslovován.“

Akonan zrudl a zalapal po dechu. Rhodan se k němu otočil zády a mluvil se mnou, jako by ten dobrý muž ani neexistoval. Znovu hovořil japonsky:

„Tato stanice pravděpodobně patří k soustavě energetických elektráren, které musely být umístěny na hranicích soustavy, aby zásobovaly modrý energetický štít energií. Táhleto,“ ukázal doprava, „jsou projektory. Ale, ten človíček to asi nevzdává, že?“

Otočil se a usmál se na rozpačitého Akonana, který pravděpodobně hledal slova.

„Jeho Vznešenost, Imperátor Gonozal VIII. z Arkonu,“ představil mě Rhodan. „Mne asi znáte. Takže naléhavě požaduji, abyste se k nám chovali jak náleží. Vaše jméno?“

Starý muž se tvářil uzavřeně. Potlačil jsem pousmání. Byla to drzost, že se ten malý barbar takhle bavil se zástupcem mých prapředků. Ovšem - což mě udivovalo - Perryho slova patrně zapůsobila.

„Vaše jméno!“ zopakoval nahlas. „Vidím před sebou velícího důstojníka, nebo zmocněného státníka? Pokud ne, požaduji, abyste informoval autorizovanou osobnost.“

„Lempart z Fere-Kharu, první obman Vládnoucí Rady Akonu, vedoucí vysokoenergetického zkušebního zařízení Eretres, Vaše Excellence,“ představil se Akonan.

Mluvil rezervovaně, nicméně s respektem. Takhle se muselo s těmito tvory jednat!

„Požaduji vysvětlení zločinu, který byl spáchán na váš rozkaz,“ řekl jsem ostře.

Když pak Lempart promluvil, prožil jsem nejdrtivější fiasko mé dosavadní kariéry Imperátora.

Ten muž mě okřikl: „Vy nemáte co požadovat, Zdegenerovaný! Vy kolonisté stále ještě podléháte velení Vládnoucí Rady, i když se vám na určitou dobu podařilo vyhnout se našemu zákonodárství. Váš svévolný titul je pro nás bezvýznamný!“

To tedy byla věc! Rhodan byl respektován jako cizí hlava státu a já byl jenom potomkem zdegenerovaných kolonistů. Ovládl jsem se jenom s námahou.

„Prosím, abyste mě následovali,“ řekl první obman Rady. Rhodan na mě zamrkal a šli jsme. Sotva jsme se ocitli v útrobách stanice, napadlo mě, že musíme získat čas. IRONDUKE měl do Modré soustavy přiletět zhruba za jedenáct hodin.

Proto jsem se zapotácel, chytil jsem se za hlavu a padl jsem k zemi.

Tama vykřikl a Rhodan se ohlédl. Ještě jsem na něj významně pohlédl, ale myslím, že mě hned nepochopil. Zatvářil se skutečně vážně a starostlivě. Pak se nade mě sklonil. Tři Akonané vyděšeně uskočili.

„Zůstat tady, než přiletí loď,“ vyhrkl jsem tiše. Rhodan pochopil. Hrál to divadlo se mnou.

„Imperátor potřebuje lékařskou pomoc,“ slyšel jsem ho, jak požaduje. „Máte tu kliniku?“

„Ne, létající energetická centrála má pouze posádku pěti techniků, pak už jenom roboty a tím pádem žádnou kliniku.“ To byla pro nás uspokojivá odpověď. Za žádných okolností jsme toto místo nesměli opustit. Rhodan se ptal dál. Jeho formulace byly stále ostřejší a Lempart se nikterak nesnažil zalhávat, kde jsme a co se tu děje. Okamžitě navrhli, že mě dostanou na pátou planetu vlastní soustavy. Že je to prý otázka vteřin.

Rhodan tento moment obešel. Požadoval rychlou a pohodlnou loď.

Lempart litoval. Jejich akonská technika nepoužívá primitivní transportní prostředky. To už jsme věděli, ale Rhodan se nedal.

„Imperátor nesmí v žádném případě projít další dematerializací. Potřebujeme lékaře. Kdy sem může dorazit nějaký lékař?“

Vyhráli jsme! Obman se tiše radil s druhy. O chvíli později mě vzali do náruče roboti a odnesli mě do nějaké místnosti. Měl jsem zavřené oči a snažil jsem se pokud možno co nejhůře dýchat. Přemýšlel jsem. Vypadalo to, že Aurisina loď tu přistála čistě náhodou. Možná, že posádka energetické stanice ještě nic netušila o válce mezi Akonem a Arkonem. Tihle muži dělali všechno možné proto, abychom dostali buď lékařské ošetření, nebo nějakou kosmickou loď.

Opovážil jsem se na okamžik otevřít oči. Rhodan zrovna zavíral dveře. Usmíval se.

„Co chceš dělat? Zaútočit na ně?“ zašeptal jsem.

„Dostanou malou lekci,“ odpověděl. „Za několik hodin dorazí lékaři, možná dřív. Připrav se na to. Obman je svým způsobem šéfem Vládnoucí Rady. Znervózněli.“

„Už teď, pane?“ zeptal se Tama Jokida.

„Mají nás ve své moci,“ namítal jsem. „Při prvním výstřelu z paprskometu jsme vyřizeni.“

„Tím si nejsem tak jist,“ odpověděl odmítavě Rhodan. „Ty hraj dál svou roli a při prvním výstřelu jsme zpět na palubě IRONDUKE. Víím to. Když už se snížili k tomu, aby unášeli cizí státníky, pak to mají dělat nenápadněji. Sluneční rozvědky by to každopádně provedla líp.“

Usmál se a já pochopil, že naše situace není nijak tragická. Nyní všechno záleželo na Claudrinovi. Já jsem dál klidně hrál roli nemocného muže.

Vrátila se, aby zachránila, co se dá. Auris z Las-Tooru byla krásná a vzdělaná. Možná to byla její věda, která jí dopomohla, aby se na vzniklou situaci občas podívala z našeho pohledu. Připojila se k oběma lékařům, kteří dostali za úkol postavit mě na nohy. Zatím jsem nepomýšlel tohle divadlo ukončit.

Rhodan mě podporoval při provádění zdržovací taktiky, protože se týmu lékařů neustále vyptával na nejrůznější nástroje, které používali.

Také jsem se bránil hypnomechanické terapii s odůvodněním, že můj zdegenerovaný kolonistický mozek by ji nemusel vydržet.

Tímto způsobem jsme získali dvanáct hodin, ale očekávaný IRONDUKE ještě pořád nedorazil.

Situace se stávala nebezpečnou.

Rhodan byl mezitím velice zaměstnán. Během dvanácti hodin měl sedm konferencí. Přitom jsme přesně zjistili, co bylo smyslem našeho únosu. Akonané totiž požadovali přesné konstrukční podklady pozemských lineárních pohonů.

Víc vlastně ani nechtěli, ale Rhodan nazlobeně ukázal, že to nepřipadá v úvahu.

Akonané ústy Lemparta z Ferre-Kharu odmítali převzít zodpovědnost za útoky proti Zemi a Arkonidskému impériu, přestože jsme mohli dokázat, že jak plazmatická příšera, tak časoprostorové pole na Arkonu 3 byly dílem Akonu.

Poslední dvě hodiny byl tón Akonanů mnohem ostřejší, jak mi zneklidněně sděloval Tama Jokida. Rhodan se ještě pořád bránil. V tu dobu se nám poprvé od přiletu na energetickou stanici ohlásila Auris.

Objevila se před třemi minutami. Tentokrát jako legitimní vyslankyně Rady Akonu.

Pomalu jsem se otočil. Otevřel jsem oči a spatřil její bledou tvář. Letmo se pousmála. Rhodan stál klidně vedle ní. „Lékaři odjeli,“ vysvětlovala dívka. „Zjistili, že nejste nemocen. Proč tento klamný manévr? Co si slibujete? Bylo mi řečeno, abych vás informovala, že vás zhruba za hodinu čeká transport na Drorah. Pomocí materiálního transmiteru!“

Tušil jsem, že výraz mé tváře prozrazuje z mých niterných pocitů víc, než mi bylo milo.

„Proč váš klamný manévr?“ znovu se vyptávala Auris. „Stejně jsem věděla, že nejste ani nemocen, ani vyčerpán.“

„A to jste celou dobu mlčela?“ chtěl vědět Rhodan.

Pokrčila rameny.

„Upozornila jsem členy Vládnoucí Rady, že váš únos byl chybou. Oni si to však nemyslí, připomenuli mi velkou válku mezi Arkonidany a Akonany. Atlan tu každopádně bude mít těžkou pozici.“

„Vypadá to na další válku,“ poznamenal jsem.

Přikývla. „Ano, jistě. Brzy vyhlásíte válku, k čemuž máte jako absolutní vládce oprávnění. Můj národ buď zvítězí, nebo zahyne.“

Cosí tušila! Jako by věděla, že s Arkonskou říší a Sluneční říší, pokud jsou spojenci, nejsou žerty. Otočila se a otevřela dveře. Za nimi stáli tři čtyřruční bojovní roboti.

„Jsou nastaveni na vaše individuální frekvence,“ řekla varovně. „Prosím, žádné hlouposti. Bylo by mi to líto.“

„Proč?“ usmál se Rhodan.

„To nevím.“

„Ale já to věděl! Rezignovaně jsem konstatoval, že se do vysokého šedookého Pozemšťana snad zamilovala.“

„Pojďte,“ požádala tiše.

Rhodan zůstal stát. Tama Jokida pozoroval tři roboty. Copak si Akonané ještě nevšimli, že disponujeme parapsychickými silami? Každopádně asi netušili, že jeden schopný telekinet si s bojovými stroji velice snadno poradí. Postačilo by mu je jenom zvednout a praštit s nimi o nejbližší ocelovou stěnu.

„Mluvila jste o jakési planetě, Auris,“ řekl Rhodan. „Drorah - je tento svět identický s tím, kterému jsme dali jméno Sphinx? Pátá planeta soustavy?“

Přikývla.

Konečně jsme vyšli ven. Úředníci akonské vlády, kteří tu byli původně s lékaři, už zmizeli. Technici stanice zůstali neozbrojeni. Zato noví důstojníci stráže zbraně měli. A ještě tu byli ti tři roboti.

Jejich paže mířily přímo na nás.

Hlíдали nás dobře. Bez mutanta bychom neměli šanci. O deset minut později jsme už věděli, proč nás odvedli. Měli jsme dostat injekce, které by stabilizovaly krevní oběh. To kvůli další dematerializaci. Ale sotva jsem si rozeplnul rukáv, zazněly polasné sirény. Při pekelném řevu sirén jsem sebou trhl.

Najednou se děly věci! Oba důstojníci tasili zbraně a uskočili ke dveřím: Jednali čistě reflexivně. To znamenalo, že i roboti a pravděpodobně i ostatní stráž stanice zaujímalí svá stanoviště.

Doufejme, že s tím Jeffe Claudrin počítal! Pochopitelně, že poplach byl vyhlášen proto, že IRONDUKE prorazil ochranný štít Modré soustavy.

Nyní to začínalo být vážné!

„Bohužel to půjde bez injekcí,“ poznamenala Auris poté, co ztichly poplašné sirény. „Prosím, abyste mě následovali do transmiteru.“

Jednala jako akonská žena, která se rozhodla poslechnout zájem národa.

Šli jsme, tentokrát už na nás doprovod mířil energetickými zbraněmi.

Zašeptal jsem Tamu Jokidovi několik slov ve francouzštině. Přikývl. Čekal na mé znamení, ale to zatím ještě nepřicházelo.

Potřebovali jsme dvanáct minut a třiadvacet vteřin, abychom dospěli do rozlehlého, klenutého sálu. Tady stály transmitery, určené pravděpodobně k transportu jak organických bytostí, tak zboží.

Byly to obří přístroje. Nádherná znamení technické vyspělosti civilizace. Ovšem tohle nás momentálně nesmělo příliš zajímat.

Z praktických důvodů nyní Akonané prchali před IRONDUKE, kterou mezitím dávno zaměřili a věděli o ní.

Rhodan vypadal jako bez ducha. Musel tím být Auris nápadný, ale ona patrně vůbec netušila, co Pozemšťan v tuto chvíli dělá. Musel jsem s Tamou jednat sám. Perry nesměl být rušen v soustředění.

Už jsme na nic nečekali. Dal jsem Tamovi znamení.

Zastavil se, jeho oči strnuly a najednou akonským důstojníkům odletěly zbraně z rukou tak prudce, až muži vykřikli bolestí.

Ve stejné vteřině se telekinetovi podařilo zvednout bojové roboty do velké výšky a praštit s nimi o zem. Ostatní Akonané, především technici, to sledovali s vytřeštěnými očima, proto jsem využil situace a přiskočil k prvnímu z nich, abych ho ranou pěsti srazil k zemi. Potom jsem se věnoval dalšímu. Hned nato jsem skočil pro nejbližší impulzní paprskomet, který se válel po zemi, a další jsem hodil mutantovi. Tama mezitím telekinetický zvedl těla bezvědomých Akonanů a odhodil je do připraveného transmiteru. Muži zmizeli v temném otvoru světelného oblouku, aby ve stejný okamžik materializovali na páté planetě soustavy:

Všechno se to seběhlo naprosto nehlučně. Nikdo neřekl ani slovo. Tama vzal Auris za ruku a stáhl ji stranou. „Transmitter, pane,“ poznamenal Jokida. „Jestli sem tudy pošlou posily...“

Věděl jsem, že největší nebezpečí hrozí z transmiteru. Pomalu jsem zvedl cizí zbraň a chtěl jsem proti transmiteru odpálit zničující paprsky, když Auris zaječela: „Nestřílejte! Stanice by explodovala. Zadržte!“

Otočil jsem se.

„Jestli je to nějaký trik, Auris...?“

„Je to pravda,“ vzlykla. „Vybuchlo by to tady. Nestřílejte!“ Rhodan se konečně pohnul. Jeho soustředěná tvář se rozjasnila. I já jsem zbystřil: Cosi jsem slyšel.

„Energetická děla, pane. IRONDUKE útočí.“

Uplynulo deset minut v napětí. Všichni jsme mlčeli. Auris se mezitím uklidnila a Rhodan se nadále snažil spojit s mutanty na palubě našeho křižníku.

Snad i proto mě šokovalo, když se zničehonic uprostřed sálu objevily tři bytosti - myšob Gucky a další teleporteři, Tako Kakuta a Ras Čubaj.

Seběhlo se to bez zbytečných slov.

„Claudrin se vrátí za třicet vteřin, po čtvrtém obletu soustavy,“ zapištěl myšob vysokým hlasem. „Já vezmu tebe a Perryho. Tako vezme to děvče, Ras Tamu. Hotovo? Chytněte se nás. Skočíme.“

Rhodan se probral z tranzu.

Guckyho neuvěřitelné teleportační síly nahrazovaly to, co Akonané využívali v podobě obřích transmiterů. Ale na rozdíl od nich Gucky i oba další teleporteři nepotřebovali žádnou přijímací stanici.

Cosi jako by mi explodovalo v hlavě. Cítil jsem táhlou bolest, ale než jsem si ji dokázal vysvětlit, už se mi opět rozjasňoval zrak.

Spatřil jsem masivní postavu Jeffeho Claudrina. Kývl na pozdrav, jako bych velín opustil jenom na chvíli, abych přinesl sklenici vody.

„Super, co?“ zubil se Gucky. „Sto tisíc kilometrů, to byla paráda.“

Vyčerpaně jsem seděl na podlaze. Auris klečela. Byla bledá jako smrt. Zapřísahala mne pohledem a já jsem se snažil o úsměv.

Chtěl jsem jí říct pár milých slov, ale vtom zaječely i na palubě naší lodi poplašné sirény.

„Velitel flotily přebírá velení,“ ozvalo se ze všech reproduktorů palubního rozhlasu. Rhodan seděl v křesle vedle Jeffe Claudrina.

„Zaměření pro velitele - vesmírná stanice aktivovala transmitter. Lze předpokládat, že se posádka dostala do bezpečí. Konec.“

Věděl jsem, že je to tak. Pět akonských techniků čekalo jenom na naše zmizení. Nyní už Rhodan nemusel na nic čekat. Energetická stanice zůstala bez organických bytostí. Auris klesla na podlahu. Nikdo se o nás nestaral. Všichni měli plné ruce práce.

Stroje IRONDUKE zaduněly. O pár vteřin později se ozvaly první salvy proti energetické stanici. IRONDUKE si s ní hravě poradila. Odpálila své salvy a přidala na rychlosti letu.

Teprve po osmačtyřiceti vteřinách se na monitorech zádi lodi objevilo světlo exploze. Tolik času potřebovalo, aby nás dohnalo.

Viděl jsem explodovat mnoho vesmírných lodí, ale co vzniklo z energetické stanice, bylo skutečně malým sluncem.

Ale nejenom to - tentokrát jsme vykřikli nadšením, protože za namodralou září se najednou objevilo černé vesmírné nebe poseté hvězdami.

Auris vzlykla a schovala tvář do dlaní.

„Kde je další energetická stanice, Claudrine?“ chladně se zeptal Rhodan. „Doufám, že jste jich mezitím pár našli. Kde čeká naše flotila?“

Epsaleran odpovídal rychle: „Pět tisíc jednotek Pozemšťanů čekalo v blízkosti Modré soustavy v bojových pozicích. Čekali jenom na trhlínu v energetickém štítu soustavy.“

Ted' tu byla!

Už o osmnáct minut později jsme vyřadili z provozu další létající elektrárnu. Prasklina v energetickém štítu soustavy se rozšířila.

Krátce nato se ohlásil Rhodanův zástupce Reginald Bull. Právě pronikal do Modré soustavy spolu se čtrnácti superobřimi křižníky Pozemšťanů.

„V žádném případě nesmíte útočit proti planetám a jiným vesmírným tělesům této sluneční soustavy,“ přikázal Rhodan hypervysílačkou. „Ovšem ničte všechny vesmírné stanice, které jsou identické s energetickými centrály zásobování modrého energetického štítu. Jsou téměř neobsazeny. Členové posádky energetických stanic se mohou včas zachránit pomocí transmitterů. Bojujte pouze s útočícími loděmi nepříteli. Opakuji...!“

O osm minut později první kulovité obři Pozemšťanů pronikli do náhle nechráněné sluneční soustavy Akonu. Za nimi následovaly rychlé letky křižníků všeho druhu včetně stíhaček. Seděl jsem tam a nevěřil svým uším. Například počítačový Regent dal k dispozici třicet tisíc nejtěžších jednotek, aby pomohly Imperátorovi Gonozalovi VIII.

Třicet tisíc lodí, to bylo až nepochopitelné!

Lodě Pozemšťanů byly celkem osmnáctkrát napadeny akonskými jednotkami. Mohlo se přitom jednat pouze o několik křižníků energetických komand, které byly Vládnoucí Radou vrženy do zcela marného boje.

Na Akonu 5, planetě Sphinx či Drorah, museli být zoufalí. Jinak se nasazení těchto lodí do boje nedalo vysvětlit.

Rhodanovi velitelé se věnovali ničení létajících elektráren přímo se sportovním zápalem. O šest hodin později bylo zneškodněno 3 407 obřích energetických stanic. Bývalá Modrá soustava byla nyní úplně stejná jako ostatní, jenom s tím rozdílem, že měla těsně za oběžnou dráhou své poslední planety tři tisíce umělých sluncí, které vinou vysoce razantního katalyzačního procesu ne a ne zhasnout.

O deset minut později jsem vyslal arkonidskou flotilu napřed. Lodě pronikly jednoduchou rychlostí světla do soustavy a podle rozkazu obklíčily obydlené planety. Nad Modrou soustavou se vznášel Damoklův meč. Stačil jeden špatně pochopený rozkaz, jeden jediný omyl...

Opustil jsem spojovou centrálu a odešel za Rhodanem. IRONDUKE plula po oběžné dráze nad pátou planetou. Rhodan seděl v křesle a sledoval monitory.

O Auris z Las-Tooru se staraly ženy z jednotky mutantů. Důstojníci Pozemšťanů salutovali. Cítil jsem se unaveně a vyčerpaně. Za poslední hodiny jsme toho prožili příliš mnoho.

mlčky jsem se díval na monitory. Nic se nedělo! Stanice na povrchu planety pravděpodobně nedostaly povolení k palbě. Akonané zatím neutrpěli žádnou újmu na zdraví, snad až na těch několik málo, kteří uposlechli rozkaz své vlády a odletěli na sebevražednou cestu proti přesile Pozemšťanů a Arkonu.

Podíval jsem se Rhodanovi do očí. Dívali jsme se na sebe dlouho. Za námi se objevila Auris -její tvář byla zaplavena slzami.

„Mohli jsme vás zabít,“ vykoktala v pokusu nás přemluvit.

Musel jsem jí nejdříve vysvětlit, že se tu už nedá nič změnit, protože jsme nezamýšleli zaútočit proti jejím mateřským planetám.

Rhodan mluvil klidně. Neřekl ani slovo navíc.

„Auris z Las-Tooru, poděkujte svému stvořiteli, že váš obman nezabil Atlana a mne. Protože pak už by žádná akonská říše neexistovala! Dostanete k dispozici jeden náš člun a budete odvezena na pátou planetu. Požaduji kapitulaci. Vyřídíte členům Vládnoucí Rady, že mi stačí zničení zdroje vaší neskutečné arogance - totiž létajících elektráren. Požaduji ujištění, že už na nás nikdy nezaútočíte tak zákeřně jako dřív. Že na nás nezaútočíte vůbec. Dále požaduji volný a neomezený obchod mezi našimi soustavami a konstrukční podklady akonského lineárního pohonu lodí. To by bylo všechno. Startujete za deset minut.“

Dívala se na Pozemšťana. Situace se otočila. On nyní požadoval podklady hyperagregátu, který byl ve své konstrukci pravděpodobně podstatně jednodušší, než lineární pohony Pozemšťanů.

Auris se dokonce usmála. Asi vycítila tragikomiku situace. „To je všechno, Vaše Excellence?“

Přikývl a dívka šla. Doprovázel ji major Hunds Krefenbac, první důstojník IRONDUKE. Odletěl s dívkou v malém člunu k páté planetě.

Čekali jsme sedm hodin. Já jsem je využil k osvěžujícímu spánku.

Akonská vláda poprosila o klid zbraní!

Já osobně jsem požadoval politické uznání svého impéria, oficiální potvrzení mého imperátorství a definitivní vyjádření Akonanů, že si nečiní na mou říši žádné nároky. I já jsem pak požadoval podklady pro výrobu akonského lineárního pohonu.

Rhodan se na mě za to sice mračil, ale proč by měli mít tyto báječné pohonné agregáty jenom Pozemšťané?

O něco málo později se videofonem hlásil Krefenbac. Zprostředkoval stanovisko Vládnoucí Rady. Souhlasila ve všech bodech, jenom nechtěla vydat podklady lineárních pohonů.

To jsme odmítli a stanovili jsme ultimátum tří hodin. Krátce před uplynutím lhůty přišel souhlas. Naše podmínky byly přijaty. O něco později k nám na Krefenbacově člunu přiletěli tři zplnomocnění členové Rady. Rhodan a já jsme je přijali s chladnou zdvořilostí. Nikdy předtím jsem neviděl tak zlomené bytosti.

Byly vyhotoveny smlouvy a pak podepsány. Účastnila se toho i Auris.

Jakmile jsme tohleto zvládli, první lodě Pozemšťanů a Arkonidanů přistály na světě mých skutečných prapředků. Dostal jsem se tam, odkud mí předci zahájili svou cestu.

Rhodan osobně navštívil prostor, který byl vymezen jako budoucí obchodní základna, a který se měl brzy stát základnou jeho i mé flotily.

Věděli jsme, že i v budoucnu bude lepší mít Akonany pod dohledem. O několik hodin později jsem se stáhl zpět. Další události, například přijetí u Vládnoucí Rady, mě už nezajímaly.

Když Rhodan opouštěl palubu, měl na sobě svou prostou uniformu. Ve východu z lodi jsme si potřásli rukama. Rhodan řekl: „Víš, příteli, je to krásný pocit zvítězit bez prolévání krve... Myslíš, že tyto bytosti někdy pochopí, že jsme nikdy nebyli jejich skutečnými nepřáteli?“

Odcházel s úsměvem...